

Proleter devrimciliği kuşanma çağrısı, gelişmelerin seyri ve büyük politik krizlerin tarihin kapısını dövdüğü koşullarda işçi ve emekçileri sistemden koparacak politik çalışmalar tüm diğer çalışmalardan çok daha hayattır ve gereklidir. Bu tutum devrimin olanaklarına ve fırsatlarına daha fazla odaklanmak, bunu gelişmenin dinamiği haline getirmek anlamına gelecektir.

Yeni Demokrasi

30 NİSAN-14 MAYIS 2020 ■ YIL: 3 ■ SAYI: 60 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

KADIN s.7

Kadın Kurtuluş Mücadelesi

Sistem İçi Sınırlara Hapsedilemez

Kadının kurtuluş mücadelesini sınıf mücadelesinden bağımsız görenler devletin niteliğini kavramakta sorunlu bir bakış açısına sahip olmaktadır. Kadın mücadelesinde küçük burjuvazinin kararsız tavrını takınmakta, yer yer "sert" çıkışlar yaparken çoğu kez ise kadın düşmanlarından kadınları şiddetten kurtarabileceklerine dair bir beklenti içine girebilmekteler.

POLEMİK s.14

Dersim'de Elde Tutulan Belediye Kırma Uğrayan Devrimci Değerler

Eğer devlete ve onun uzantılarına karşı devrimci bir mücadeleyi esas alıyorsanız özellikle de Dersim gibi bir coğrafyada bunu başaramıyorsanız hâkim olana yedeklenmek kaçınılmazdır. Bu durumda "üretimciliğiniz" yerel kalkınmacılığın bir parçası olur, sistemin ve devletin açtığı gedikleri kapatmanın bir aracına dönüşür. "Belediyeciliğiniz" de aynı akıbete uğrar ve kayyum yoluyla değilse bile icraatlar yoluyla "devlet"leştirilir.

saflar diziliyor: bir tarafta EGEMENLER VE DEVLET diğer tarafta İŞÇİLER VE EZİLENLER

8

MAKALE

koronavirüs salgını ve devletin iki yüzü

10

ANALİZ

halk sağlığı sorunu ve sosyalizmde sağlık hizmetleri

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

tarihi ve geleceğimizi kaypakkaya ve parti ruhuyla kuşanıyoruz

The Host: Virüs, Kapitalizm ve Yaratık

Parazit filmiyle son dönemde isminden sıklıkla bahsettiren Güney Koreli yönetmen Bong-Joon Ho'nun The Host (Yaratık, 2006) filmi yeni tip koronavirüsle birlikte yeniden güncellik kazandı. Filmde, örneğin koronavirüsle birlikte sağlık sisteminde açığa çıkan gediklerden insanların süreçte edindiği tikslenme gibi karakteristik özelliklere kadar birçok benzer ayrıntı bulmak mümkün. Boong-Joon Ho filmlerinde genellikle sınıfsal ayrımları işleyen bir yönetmen. Filmleriyle olası bir felaket karşısında yaşanacakların fantezisini kurarken kapitalist üretim ilişkilerinin yarattığı çelişkilerden besleniyor.

The Host filmi 21. yüzyılın ilk pandemisi SARS'ın ardından 2006'da çekildi ve bu özelliğiyle de bir virüs salgınında yaşanabilecekleri resmetmesiyle günümüze temas ediyor. Türkçeye Yaratık olarak çevrilen film Amerikalı bir doktor tarafından Güney Koreli meslektaşına lavaboya döktürülen kimyasalların Han Nehri'ne karışması sonucunda fantastik biçimde mutasyona uğrayan bir yaratığın etkilerine odaklanıyor. Bu etkiler, genel itibarıyla Amerikan emperyalizminin Güney Kore üzerindeki etkisini gün yüzüne çıkarırken aynı zamanda halkın ve lümpen baş karakterin de çilesi oluyor. Filmde, insanlarda virüs belirtisi olmamasına rağmen yaratığın virüs yaydığını iddia eden Amerikalılar olayların ana itki gücü olma eğiliminde. Bu eğilim yaratığın ortaya çıkmasıyla ve olay mahallinde beliren, süper kahraman imajlı kaslı Amerikan askeriyeye pekişmekte. Buna rağmen daha en başta Amerikalı askerin yaratığın midesine inmesi ama güçsüz ve "acınası" haldeki Koreli Park Gang-Doo'nun (Song Kang-ho) hayatta kalması bunun bir Amerikan filmi olmadığını ta en başından söylüyor. Evet filmin adı Yaratık ve yaratık da bir Amerikalı doktorun hüneri (!) fakat film Amerikan değil.

Büyük bir kısmı Han Nehri yakınındaki bir kanalizasyonun etrafında geçen film Amerikalı bir doktorun kimyasalların bulunduğu şişelerin tozlanmasından rahatsız olduğunu göstermesiyle açılıyor. Şişelerden boşalan kimyasalların Han Nehri'ne karışması, İngilizce konuşulan açılış sahnesinde yumuşak bir kamera geçişiyle netlik kazanıyor. Filmde belki biraz kaba ifade edilen kimyasalların dökülmesi ve yaratığın ortaya çıkması kısmıyla

pek de ilgilenilmiyor. Çünkü film yaratığın ortaya çıkmasının ardından yaşananlarla ilgili. Bu da filmin tüm diğer yaratık filmlerinden ayıran en önemli özelliği sayılabilir. Yani mesele bu insanlık düşmanı yaratığı yerle bir edip dünyanın geleceğini kurtarmak değil. Zaten işleri çok da yolunda olmayan yoksul bir aile, yeni dünyayla bütünleşen yaratıktan ailelerinin bir ferdi kurtarmaya çalışıyor. Bu yaratık karşısında seferber olmuş insanlar yok, yaratığı avlayacak süper kahramanlar da yok. Filmde yaratığın ortaya çıkmasıyla beliren tuhaf Amerikalılar, insanları kısıtlamak ve

Malum yaratık filme dahil olduktan sonra ise sıcak hava yerini yağmurlu, ıslak bir havaya bırakıyor ve renkler metalikleşiyor. Ta ki yaratık ölene kadar... Bir felaket anına değin yerinde duran renkler felaket geçtikten sonra geri geliyor. See-joo ile birlikte Park Gang-Doo'nun film sonundaki birlikteliği bu renkler içerisinde veriliyor.

Film-noir tarzında penceresiz, kısıklı bir ortamda başlayan filmde genel olarak karanlık bir atmosfer hakim. Bu karanlık yaratığın karanlığını ve onu yok etmek ise karantina bölgesinde mangal yapan Amerikalıları,

men Parazit'te -Cinayet Günlükleri'nde de olduğu gibi- başrolü Kang-Ho Song'a vermiş.

Filmdeki diyaloglar genellikle tek taraflı ve alıcının empati kurmadığı şekilde gerçekleşiyor. Park'ı "acınası" görmemeleri için babanın nasihati karşısında uyuyan çocuklar gibi. Filmin tamamında buna uygun örnekler çoğaltılabilir. Ana karakterlerin içine kapanık mizacı birbiriyle iletişimlerini zorlayarak çokça absürtlük yaratıyor. Bireysel kahramanlığın hedefe ulaşmadığı filmde bütün bu anlaşmazlıklarına rağmen aile üyelerinin birlikte

karmaşa yaratmak dışında hiçbir vasfı olmayan polisler, her zamanki gibi rüşvet almaya devam eden memurlar, muhbirlik edenler ve medyanın komik vesveseleri var.

Yönetmen bu filmde de Cinayet Günlükleri filminde beraber çalıştığı görüntü yönetmeni Kim-Hyeong-gu ile devam ediyor. İkili, yaratığı esrarengiz bir canlı gibi göstermekten ziyade insanların bira atarak ne olduğunu anlamaya çalıştığı bir deniz canlısı olarak ele alıyor.

Sahildeki insanlar tarafından bira atılarak ne olduğu anlaşılmaya çalışılan yaratık gündelik hayatın içinde, sıcak renklerin bulunduğu anda filme dahil oluyor. Bu sahnede insanların ne olduğunu anlaması için yaratığın üzerlerine doğru koşması gerekiyor.

Amerikan emperyalizminin ufak çocuğu Güney Kore devletini pek de rahatsız etmiyor. Karanlık, bütün kendi halinde olma durumlarına, başarısızlıklarına ve güçsüzlüklerine rağmen ancak karakterlerin iyi niyetli savaşıyla ortadan kalkıyor.

Park Gang-Doo'nun henüz filmin başında konteynır dükkanın yazarkasasında uyuyakalması ailenin diğer bireyleri hakkında da bilgi veriyor. Üniversitede toplumsal hareketler içerisinde yer alan molotof yapımında ustalaşmış şimdiki bir işsiz ve alkolik olan bir kardeş; milli okçuluk yarışmasında bronz madalya alan ve genellikle süreyi aştığı için hedefe ulaşamayan diğer bir kardeş; bunlara uygun iyi niyetli, biraz otoriter bir baba... Birbiriyle yakın fakat anlaşamayan bir aile portresi çizen yönet-

çabası yaratığı yenmelerini sağlıyor.

Üretimin hız kesmeden devam ettiği bugünkü koronavirüs salgını sürecinde aynı filmde olduğu gibi bizim de birbirimizi duymadığımız söylenebilir. Bir duvar yazısındaki gibi "Korona is the virüs, capitalism is the pandemic."* Dünyamızı kemiren ve bizimle beslenen bir yaratık varken hiçbir şey olmamış gibi Han Nehri'ni ilaçlayan Güney Kore'yle ortaklık kurmamız mümkün. Bunun için korunaklı alanlarında endişeye mahal olmadığını söyleyenlerle çocuğuna virüs bulaştırma endişesiyle eve giden milyonlarca proletaryaya bakmamız yeterli.

*Korona virüstür, kapitalizm pandemi

Bir Yeni Demokrasi Okuru

Çifte Bayram Talimatı ve Yakalanmaya Çalışılan Fırsat!

Tayyip Erdoğan'ın 20 Nisan günü "bütün milletçe çifte bayram yaşayacağımızı umut ediyoruz inşallah" açıklaması sonrası, koronavirüs salgınına karşı Sağlık Bakanı, Bilim Kurulu ve bilimlüm burjuva medyada zafer nidaları yükselmeye başladı. Önce, Sağlık Bakanlığı'nın rutin günlük koronavirüs takvimi açıklamalarında hem enfekte olanların sayısı azalmaya başladı hem de ölümlerde ciddi düşüş trendi başladı. Türk devletinin, bu durumlarda verileri manipüle etme, büyük düzeyde bir gizleme durumu olduğu bilinen bir gerçektir. Nitekim, koronavirüs nedeniyle öldüğü kesinleşen ancak test sonucu negatif çıkanların salgın kaynaklı ölüm istatistiğine konulmadığı ortaya çıktı. Fakat mesele basit bir istatistiklerle oynamaya, hile yapma meselesi değildir. Türk hakim sınıfları, genç nüfusuna olan güvenle ekonomik kaybı azaltmak ve süreci fırsata çevirmek için adı konmamış bir "sürü bağışıklığı" yöntemine, normalleşme çığırkanlığı ile geçme peşindedir.

Türk hakim sınıfları, Tayyip Erdoğan'ın bu salgını fırsata çevirme anlayışına adeta kodlanmıştır. Bu hikayeyi tamamlamak, pekiştirmek, bir yönetme biçimine dönüştürüp gerçeği gizlemek için her şeyi yapabilecek durumdadırlar. Bu ekseninde günlük olarak kahramanlık hikayeleri yazılmakta, "ülkeyle gurur duyulacak" gerekçeler bulunmaktadır. Devamında Türkiye'nin ne kadar büyük ve güçlü bir devlet olduğu propagandası en kaba şovenizmle pompalanmaktadır. Son bir haftalık süreç adeta şişirilmiş bir balon görüntüsü vermektedir. İngiltere ve ABD gibi büyük emperyalist güçlere medikal yardımlar, İsveç gibi dünyanın refah düzeyi en yüksek devletine nazire yaparak bir "vatandaşını" ambulans uçakla getirip tedavi ettirmek, bu süreçte dünyada ne ihtiyaçsa hemen onun "yerli ve milli üretimine" girişmek ve bunu büyük reklamlarla sunmak gibi tiyatrolar medya aracılığıyla halk kitlelerin gözüne sokulmaktadır.

Bir yandan virüs salgınına karşı bayram müjdesi hazırlıkları diğer yandan ise hamasetle "büyük devlet" propagandası eş güdümlü ilerlemektedir. Salgına hazırlıksız yakalanan Türk hâkim sınıfları, bu süreçte emekçileri salgından koruyacak ciddi bir tedbir almadığı gibi karantina tartışmalarına "ekonomiyi olumsuz etkiler" gerekçesiyle karşı çıkmış patronların mesai takvimine uygun olarak karantina uygulamalarını sıkılaştırmış ya da gevşetmiştir. Bunun yanında ekonomik anlamda tedbir adı altında emekçilerden bağış toplama ve kimi kolaylaştırıcı kredi şartları (piyasaya para pompalamak) haricinde esaslı bir şey yapılmamıştır. Emekçiler çalışmaya devam etmiş, "evde kal" çağrıları anlamsız hoş bir seda olmanın ötesine geçmemiş, milyonlarca güvencesiz çalışan işçi-emekçinin sefalet koşulları artmış, güvenceli olanlara günlük 39 TL ile yetinme şartı getirilmiştir.

Bu süreçte emekçiler ciddi bir şovenizm ve bu temelde ideolojik kuşatma altına alınmıştır. Halk sağlığı ile ilgili gerçekleri söylemek "vatan hainliği ve terörizm" olarak suçlanarak sindirilmeye çalışılmıştır. Tedbir amaçlı düzenlendiği iddia edilen yasalarda devrimci tutsaklara ölüm, mafya-tecavüzcü-hırsız-çete suçlarından yatanlara özgürlük verilmiştir. Aynı düzenlemelerle internette sansür, ücretsiz izin uygulaması gibi saldırılar hayata geçti. Her gelişmeyi emekçilere saldırmak için fırsata çeviren egemenler, emekçilerden kesintilerle oluşmuş fonları doyum-suz sermayelerinin palazlanması için kullanırken bunun hesabını kimseye vermeyeceklerini emekçilere açık şekilde dillendirmekten ve pervasızlaşmaktan geri durmadı.

Tüm bu tablo içinde, büyük başarı hikayeleri yazmak, emperyalist devletlerin başaramadığını başardığı iddiasında olmak ancak yarı-sömürge, yarı-feodal iktisadi yapı ile sakatlanmış, uşak ruhlu bir sistemin yapacağı bir şeydir. Virüsün bile "liderin" komutuyla geri çekildiği bir devlet gerçeği ve propagandası söz konusudur.

KRİZ VE DEVRİMCİ İKTİDAR MÜCADELESİNİN OLANAKLARI

Ancak 2018'de başlayan ekonomik krizin, dünya ölçeğindeki bu krizle birlikte boyutlanması kaçınılmazdır. Bu bağlamda iğneden ipliğe her şeye açık ve örtülü zamlar yapılmış, kriz gerekçe gösterilerek hayat pahalılığı normal gösterilmeye çalışılmıştır. Çok iyi yönetildiği söylenen kriz sürecinde emekçi sınıfların, "biz bize yeteriz" sloganında bu "biz bizeyi" kendi başına ayakta durmak olarak anlamaktan başka şansı kalmamıştır. Yalan ve manipülasyonlarla sürece hakimiyet görüntüsü veren ve kendi kendilerini öven egemen sınıflar, ortaya çıkan her faturayı emekçilere kesme peşindedir. Birçok ülkeye sembolik yardımlar yaparak itibar ve prestij çalışması yaparken ülkede maskeye ulaşım dahi ciddi bir sorun olarak ortaya çıkmaktadır. Her adımlarında yalana dayalı siyaset ve bu siyaseti hamaset ve şovenizmle beslemek egemen sınıfların bu süreçte de vazgeçemediği bir yöntemdir.

Ancak gerek uluslararası ölçekte gerekse de ülkemizde salgın, ekonomik kriz ve var olan tablonun daha derin bir siyasi krizle büyümesi kaçınılmazdır. Yönetmeye dair her sorun hem egemen sınıflar arasındaki mücadeleyi keskinleştirecek hem de emekçi sınıflara saldırı dalgasını büyütecektir. Emperyalistler ve gerici devletler, Orta Doğu'dan Kuzey Afrika'ya kadar kapışmalarını sürdürmekte, askeri hamlelerle lehine avantajlar elde etmeye çalışmaktadır. Aynı durum Türk hakim sınıfları arasındaki mücadele için de geçerlidir. AKP-MHP bloğunun CHP belediyelerine yönelik kısıtlama saldırısı, bunun yanında bu kliğe yönelik saldırıların hız kazanması ve CHP önderliğindeki kliğin buna verdiği yanıtlar, salgının klik çatışmasını durgunlaştıran değil alevlendiren bir etki yarattığını göstermektedir.

Bu koşullar, sınıf mücadelesinin gelişmesini, emekçilerin çelişkilerinin keskinleşmesini getiren koşullardır. Egemen sınıflarda bu durumun farkındadır. Buna göre süreci yönetmeye, emekçileri etkisi altına almaya ve muhalif damarı kesmeye çalışmak-

tadır. Grevler yasaklanmakta, demokratik tepki ve eylemler engellenmekte, 1 Mayıs gibi tarihsel günler sokağa çıkma yasağıyla unutturulmaya çalışılmaktadır. 1 Mayıs'ta sarı sendikalar balonlar uçurma, online kutlama, balkonları ve evleri eylem alanına çevirme, sembolik sokak eylemleri gibi var olan saldırıya boyun eğme anlamına gelen eylem planları açıklamaktadır. Ancak bunun yanında ilerici, demokratik, devrimci sendikalar ve devrimci-demokratik kimi güçler ısrarla sokaklar, üretim alanları, mahallelerde eylem çağrısı yaparak süreci karşılayacaklarını ilan ettiler. Üretime ve geçim derdi içinde ölüme sürülen emekçiler 1 Mayıs'ı kuşkusuz eve sığdırmayacaktır. 1 Mayısın ruhuna uygun olarak her yer 1 Mayıs alanına çevrilecektir.

Bu sürecin bir diğer gündemi ise komünist öncünün 48. Kuruluş ve Komünist Önder Kaypakkaya'nın 47. katledilme yıldır. İçinden geçtiğimiz çok katmanlı kriz ortamında ve gerici güçlerin topyekün saldırı dalgası altında, komünist öncünün ihtilalci çizgisine sıkı bir şekilde sarılmak, Kaypakkaya'nın cüret ve cesaretini en zor koşullar içinde kuşanan bilincini kavramak oldukça önemlidir. Bu bağlamda özellikle 1 Mayıs çalışmalarlarıyla başlayarak Komünist önderimiz Kaypakkaya'nın, toplumsal çelişkileri keskinleştiren, halkın öfke ve kızgınlığını devrimci rotaya akıtan, iktidar perspektifli mücadele konumlanışını kuşanmak bir görevdir. "Proleter devrimciliği kuşanma" çağrısı, gelişmelerin seyri ve büyük politik krizlerin tarihin kapısını dövdüğü koşullarda işçi ve emekçileri sistemden koparacak politik çalışmalar tüm diğer çalışmalardan çok daha hayati ve gereklidir. Bu tutum devrimin olanaklarına ve fırsatlarına daha fazla odaklanmak, bunu gelişmenin dinamiği haline getirmek anlamına gelecektir. Bu yaklaşımla silahlı silahsız, legal illegal, küçük büyük demeden süreci ciddi bir Kaypakkaya çalışmasına dönüştürmeliyiz. Teorik-politik-ideolojik temelde yoğunlaşma bu sürece iştirak etmelidir. Bu tutum gelişmeleri anlama ve gelişmelere müdahale etme bilincinin kuşanması iddiası ile hayata geçirilmelidir.

Partizan: 1 Mayıs'ın Kızılığında, Kurtuluş İçin Mücadeleye!"

HABER MERKEZİ- Koronavirüs salgını ve devletin salgını fırsat bilerek 1 Mayıs'ta sokağa çıkma yasağı ilan etmesinin ardından 2020 1 Mayıs'ına dair açıklamalar gelmeye devam ediyor. 1 Mayıs'a dair bir açıklama yayınlayan Partizan, '1 Mayıs kutlama alanlarımız fabrikalar, şantiyeler, atölyeler, yoksul mahalleler olacak' dedi:

"1 MAYIS'IN KIZILLIĞINDA, KURTULUŞ İÇİN MÜCADELEYE!"

2020 yılı 1 Mayıs'ını koronavirüs salgınının dünyayı ve ülkemizi birçok yönden etkisi altına aldığı koşullarda karşıyoruz.

Dünyanın dört bir yanında başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi ve ezilenlere dönük saldırılar yoğunlaşırken, emperyalist merkezlerde dahil tüm dünya büyük çaplı krizin tam ortasına düşmüştür. Halkın yaşam ve gelecek sorunu derinleşmiş, virüs salgınıyla beraber tüm sorun ve çelişkiler daha büyük boyutta ayyuka çıkmıştır. Virüs için alındığı söylenen sokağa çıkma yasakları, patronların karını düşürmemek ve egemenlerin politik-ideolojik tahakkümüne hizmet edecek şekilde gerçekleşmektedir. Ülkemizde virüs nedeniyle işini kaybeden ya da kaybetme tehlikesi olanların sayısı 4 milyonu aşmışken emperyalist ABD'de bu rakam 22 milyona yaklaşmıştır. Türkiye gibi ülkelerde işçi sınıfı ve emekçiler salgının yarattığı en ağır tabloyla karşı karşıya olsa da salgının büyüttüğü kriz tüm dünya işçi sınıfını ve halk kitlelerini sarıp sarmalamaktadır.

Salgının derinleştirdiği kriz ve bu krize karşı egemenlerin aldığı tutum göstermektedir ki ilerleyen dönemde işçi sınıfı ve yoksul kitleleri daha yoğun bir biçimde açlık, kıtlık, işsizlik, azgın sömürü ve hastalık beklemektedir. Emekleri, ülkeleri sömürülen ve salgının ölümcül risklerine feda edilen işçi sınıfı ve dünya halkları, kapitalist-emperyalist sisteme karşı örgütlü mücadelesini yükseltmek, sistemin krizini, sistemi alt etmenin bir aracına dönüştürmek zorundadır. İşçi sınıfı tüm maddi değerleri ve yaşamı üretmenin kendisi olduğu bilinciyle çarkları durdurmadan ne salgından ne azgın sömürüden ne de işsizlik ve açlıktan kendisini koruyamayacaktır.

İŞÇİ SINIFINA SEFALET VE ÖLÜM; EGEMEN SINIFLARA SEFAHAT VE ŞATAFAT

Ülkemizde ise Türk hakim sınıfları da salgının yarattığı yangında ayakta kalmak için sermayeyi kurtarmaya odaklanıyor, patronlar için "tedbir" paketleri açıklıyor. İşçi sınıfı ve geniş emekçi kesimler ise yangının orta yerine atılarak emekleri ve yaşamları bu yangına feda ediliyor. Salgın gerekçesiyle işçiler için uygulandığı söylenen "kısa çalışma" ve "gelir desteği" gibi adımlar dahi işçinin işsizlik sigortasından kesilerek patronlara bir desteğe dönüştürülüyor. "Tedbir" diye açıklanan yasa ve uygulamalar işçi sınıfına bir saldırı içerirken kaza-

artı-değer üretmeye devam etmelisiniz biz egemenler ise sermayemizi ve devletimizi korumalıyız anlamına gelmektedir. İşçi sınıfına sefalet ve ölüm dayatılmakta egemen sınıflara ise sefalet ve şatafat sunulmaktadır.

Bu krizde, Kürt ulusu ve ezilen ulusların, göçmenlerin, mültecilerin payına daha katmerli bir ayrımcılık, baskı ve sömürü; Alevilere ve ezilen inançlara ise asimilasyon ve ekonomik-sosyal dışlanma düşmektedir. Kadınlara, LGBTİ+'lara daha fazla şiddet, cınayet ve sömürü reva görülürken halk gençliğini ise yeni ucuz işgücü olarak geleceksizlik beklemektedir. Tarımda şirketler hakim kılınarak, maliyet-

Ülkemizde sarı, işbirlikçi sendika konfederasyonlarının 1 Mayıs'ı sembolik anmalara, balkonlara ve sosyal medyaya hapseden tutumlarına karşı işçi sınıfı ve emekçiler buldukları tüm alanlarda; fabrikalarda, şantiyelerde, sokaklarda, mahallelerde 1 Mayıs'ın kızılığıyla üretimi durdurmalı eyleme geçmelidir. Eğer işçiler "evde kalamıyor", salgına ve patronların kâr hırsına feda ediliyorsa işçi sınıfı da eylemsiz kalmayacaktır.

İşçi sınıfı, bu sömürü düzenini yıkacak, bir avuç asalağın hüküm sürdüğü bu düzeni alaşağı edecek yegane sınıftır. İşte, 1 Mayıs işçi sınıfının Birlik, Mücadele ve Dayanışma günü bu şekilleniş ve tarihsel misyonda vücut bulmuştur.

2020 yılı 1 Mayıs'ını kutlama alanlarımız salgın günlerinde üretimin devam ettirildiği fabrikalar olacak!

2020 yılı 1 Mayıs kutlama alanımız salgın günlerinde çalıştırılan inşaat alanları, şantiyeler olacak!

2020 yılı 1 Mayıs kutlama alanımız, salgın günlerinde üretime devam eden atölyeler olacak!

2020 yılı 1 Mayıs kutlama alanımız, işçi ve emekçilerin yaşam alanları olan yoksul mahalleler olacak!

Bu alanların tümünde başta örgütlenme olmak üzere haklı taleplerimizi haykıracak ya açlık ya da ölümlerle yaşamaya mahkum eddiğimiz bu düzene öfkemizi haykıracacağız. İşçi sınıfının Birlik-Dayanışma-Mücadele günü olan 1 Mayıs'ı, yarını kazanma kararlılığı, kavgayı büyütme andı ile kutlayacağız.

– "YA AÇLIK YA SALGIN" DAYATMASINA KARŞI ÖRGÜTLENELİM!

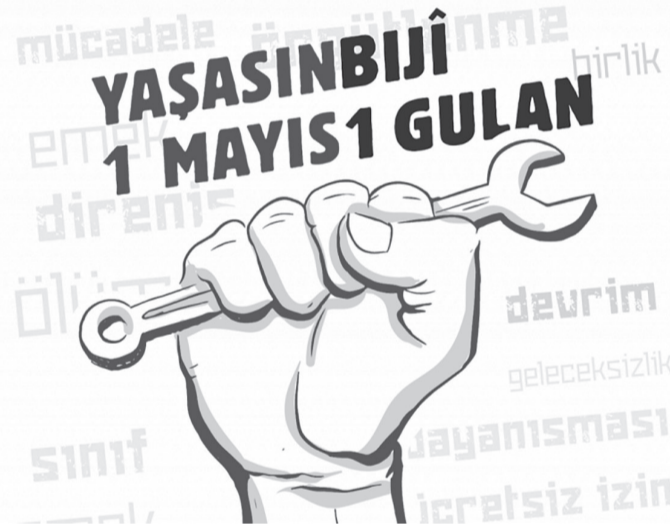
– SALGIN GÜNLERİNDE ÜRETİM DEĞİL ÜCRETLİ İZİN!

– KRİZİN FATURASINI ÖDEMEYECEĞİZ!

– SELAM OLSUN İŞÇİ SINIFININ BİRLİK-DAYANIŞMA VE MÜCADELE GÜNÜ 1 MAYIS'A!

– 1 MAYIS KIZILDIR KIZIL KALACAK!

PARTİZAN"

nılmış hakları gasp ediliyor, işçi sınıfı ve emekçilere ya işsizlik ve açlık ya da daha ağır çalışma şartları ve sömürü reva görülüyor.

Faşist diktatörlük yaşanan krizin büyümesinden duyduğu korku ile salgının yayılmasını engelleyecek tedbirler almak yerine her ne pahasına olursa olsun üretim ve sömürünün devam etmesine yönelmiştir. İşçi ve emekçiler lehine hiçbir ekonomik-sosyal paket söz konusu değildir. Tam tersine "biz bize yeteriz" sloganıyla, halktan para toplama kampanyası başlatılmıştır. Bu tutum, devletin kriz karşısındaki iflasının hem de krizin faturasını halka kesmesinin ilk adımları olarak görülmelidir. İşçi ve emekçiler başışa zorlanmış, maaşlarından bu kampanyaya katkı amacıyla kesintiler yapılmıştır. Hakim sınıfların "biz bize" açıklamasında işçi sınıfı ve halk yoktur. Hakim sınıflar ve halk aynı gemide gösterilmek istense de aynı gemide değildir. "Biz bize" sloganı; siz işçiler ucunda ölüm de olsa çalışmalı,

ler artırılarak köylülere daha fazla yoksulluk sunulurken halkın gıda ve beslenme ihtiyacı yok sayılarak tüm emekçiler yoksulluğun ve kıtlığın pençesine atılmaktadır.

Bu koşullarda 1 Mayıs'ın tarihsel anlamı daha da önem kazanmakta, proleter devrimcilere ve sendikalara önemli görevler yüklenmektedir. İşçi sınıfı ilk defa salgınlarla ve kriz bahanesiyle yoğunlaştırılan saldırılarla karşılaşmıyor. Tarihsel deneyimlerimiz bize göstermektedir ki her kriz dönemi işçi sınıfı için bir saldırı olduğu gibi devrimci fırsatlar dönemidir. Eğer hastalanmak ya da aç kalmak, yaşamak ya da ölmek bu kadar net bir çelişki olarak karşımızda duruyorsa işçi sınıfı da sınıf düşmanlarına karşı bu netlikte mücadele etmek zorundadır. Bugün ve gelecekte bunun yolu üretimden gelen güçle birlikte hesap soruculuktur. İşçi sınıfının mücadele silahları grev, direniş ve fiili-meşru eylemlerdir.

1 Mayıs'ta Bulduğumuz Tüm Alanları Direniş Alanlarına Dönüştürelim!

HABER MERKEZİ- 1 Mayıs'la ilgili bir açıklama yayınlayan **Devrimci Demokratik Sendikal Birlik (DDSB)**, bulunduğumuz tüm alanları direniş alanına çevirelim çağrısında bulundu:

"Salgın sürecini bahane eden devletin sokağa çıkma yasağı ilanıla karşıyoruz 1 Mayıs'ı... "Halk sağlığı" adı altında ilan edilen sokağa çıkma yasakları, üretimin devam etme sürecini "engellemekte", patronların başvurduğu özel izinlerle üretim devam etmektedir. Sokağa çıkma yasağı ne halk ne de işçi sağlığı içindir. Sokağa çıkma yasakları üretime zarar vermeksizin, resmi tatillere ve haftasonuna denk getirilerek birleştirilmektedir. Egemenler işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ın sessiz sakin evlerde kalınarak geçirilmesini beklemektedir.

Salgın süresince binlerce işçi işinden atılmıştır. İşçiler hala işten atılma tehlikesi altında çalışmaktadır. Patronların esnek, kuralsız, işçilerin varolan haklarını gaspederek çalıştırmalarını devlette yasalaştırmaktan geri durmamıştır. Devlet bir yandan işten atmaları yasakladığını söylerken ücretsiz iznin önünü açmaktadır.

Patronları ücretsiz izne gönderirken zarardan kurtaran devlet işçilere günlük 39 TL'yi reva görmüştür. Asgari ücretin bile açlık sınırının altında olduğunu göz önünde bulundurursak devlet tarafından işten atılan veya ücretsiz izne gönderilen işçilere asgari ücretin yarısı 1.170 TL gibi sefalet ücreti verilmektedir.

Şantiyelerde, fabrikalarda, madenlerde, hastanelerde vs binlerce işçi koronavirüse yakalanmıştır. Bunların çoğunluğunda ise üretim hala devam etmektedir. Üretimi koronavirüs nedeniyle durduran tekstil işçilerine patron sopalarla saldırdı, inşaat işçilerine "koronavirüse yakalanırsam sorumlusu benim" gibi taahhütnmeler imzalatıldı. Evde kal çağrılarını yapan devlet, kargo çalışanlarını fazla mesaiye ve kölece çalışmaya zorladı. Şok Market işçilerini "Cepte Şok" uygulamasıyla evlere araçsız bir şekilde göndermeye başladı. Zorbalıkla, baskıyla, işten atılma korkusuyla işçiler üretime devam ettirilirken Sağlık Bakanlığı'nda yayınladığı broşür ile bu durumu destekledi.

Sağlık Bakanlığı işyerlerinde alınan önlemlere dair yayınladığı broşürde; maske takma kurallarına "tam

uyularak" çalışılan bir işyerinde bir işçiye Kovid-19 tanısı konulursa diğer işçiler maskelerini takarak çalışmaya devam edecek ve hastalanan işçinin yakınında çalışanlar "yakın temaslı" kategorisinde değil "temaslı" kategorisinde değerlendirilerek bu işçilere karantina uygulanmayacak. Koronavirüse karşı tedbir almayan, işçileri ölümüne üretime devam ettiren devlet 1 Mayıs'ta Taksim ve civarına yüzlerce polis bariyeri yığdı. Patronların temsilcisi devlet bizlere açıkça ya ölüm ya açlık demektedir. Ama biz işçilerin üçüncü ve tek seçeneği vardır: örgütlenmek ve sömürü düzenine karşı mücadele etmek...

Salgın süreci fırsat bilen devlet biz işçilerin kazandığı hakları tırpanlamaya çalışmaktan da geri durmamıştır. Kıdem tazminatı hakkımızı halihazırda tırpanlamaya çalışan egemenler, salgın sürecinde de kıdem tazminatı hakkımızı işlevsiz kılmıştır. Çıkarılan "önlem paketi"nde yer alan maddeye göre ücretsiz izne çıkarılan işçi haklı fesih hakkını kullanarak kıdem tazminatını alamayacak. İşçiler patronlar karşısında yasalar nezdinde mağdur edilmekte, işçilerin hak gaspları açık hale getirilmektedir. Devlet patronla-

rı infaz yasasıyla da ferahlatmayı ihmal etmedi. Infaz yasasıyla birlikte 13 Mayıs 2014 tarihinde yaşanan katliamda 301 maden işçisinin ölümüne sebep olanların tahliyesi de bu yasayla gündeme gelmiş durumda...

Öyleyse 1 Mayıs'ta bulunduğumuz tüm alanları direniş alanına çevirelim!

Patronlar ve onların temsilcisi devlet salgını bahane ederek haklarımızı gasp ediyorsa, bizleri ölüme, açlığa, sefalete mahkum etmeye çalışıyorsa, infaz yasasıyla katillerimizi serbest bırakıyorsa, sokağa çıkma yasakları bile bizleri kapsamıyorsa, sendikalar da devletin sözcülüğünü yapar duruma gelmişse o halde 1 Mayıs'ın şanlı ruhunu kuşanarak işçi sınıfının tarihsel gücünü ortaya çıkaralım, 1 Mayıs'ta bulunduğumuz her alanı direniş alanına çevirelim. Kaybedecek bir şeyimiz yok, zincirlerimizden başka!

***Yaşasın 1 Mayıs!**

***Şan Olsun İşçilerin Birlik Mücadele ve Dayanışma Günü 1 Mayıs'a!**

Devrimci Demokratik Sendikal Birlik"

Avrupada 1 Mayıs Süreci: Sermaye, Hükümet, Sarı Sendika Kol Kola (!)

Enternasyonal işçi sınıfının bilinçli eylem ve hak almaya yönelik direnişiyile tarih sahnesinde yer almasının ve mücadelesinin simgesel günü olan 1 Mayıs'a bu yıl Korona Pandemisi sürecinde girilmektedir.

Batı Avrupa'da burjuva hükümetler yasak, engelleme ve sınırlama kararları açıklamadan önce, bizzat işbirlikçi sarı sendika bürokratları 1 Mayıs etkinliklerini yapmama kararı aldıklarını ilan ettiler.

Salgın ve ölümcül hastalıklara yol açabilecek felaketlere karşı önleyici tedbirler alınması gerekli, zorunlu, temel haklardan birisi iken, işçi ve emekçiler, kapitalist emperyalist sermayenin denetimindeki hükümetler tarafından olduğu gibi, sınıf uzlaşmacısı sarı sendika bürokratları tarafından da gözardı edildi.

Dünya işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ın içini yıllardır boşaltan, işbirlikçi sarı sendika bürokratlarının etkinlikleri, yürüyüş, miting vb. gibi gösterileri korona virüsü salgınından kaynaklı, "halk sağlığı" gerekçesi ile iptal etmesi ve de toplu sözleşmeleri ve ücret zamlarını gündemden kaldıracasına bilinmez bir tarihe erteleme pratikleri, sarı sendikaların, sermayenin koltuk değneği ve adeta bir bileşeni durumuna dönüştüğünü gözler önüne serdi.

İşçi ve emekçiler; salgına karşı korunaksız bir şekilde, çalışmaya devam ettirilmektedir. İş garantisi, ücretli izin gibi sorunları vardır. Yaşanan krizde ciddi bir karamsarlık ve geleceğe dair endişeleri hat safhadadır. Böylesi sorunlar karşısında işçi emekçilerin haklarının nasıl korunacağı sendikaların esas ve asıl meselesi ve gündemi olması gerekirken, sarı sendikalar ve onların bürokratları, bula bula 1 Mayıs'ın iptal edilmesini, tedbir olarak bulmuşlardır. Bu açıkça işçi sınıfının kazanılmış haklarına, birlik, dayanışma ve mücadele ruhuna yönelik bir saldırdır.

Toplumsal yaşamın sürdürülebilmesi için önceliği olmayan metaları üreten birçok fabrikanın bile faaliyetlerini sürdürmesine karşı çıkmayarak, grev ve üretimi durdurma gibi talepleri öne sürmeyip, "halk sağlığı" gerekçesi ile 1 Mayıs'ta sokağa ve meydanlara çıkılması izinlerine dahi

başvurmayan sarı sendikaların gerici tutumlarını teşhir etmek ve az sayıda da olursa kararlı durmak ve sınıfsal duruş sergileyerek sokağa ve mücadeleye çağrı yapmak önemli devrimci bir görevdir.

İşçileri, emekçileri ve diğer tüm ezilenleri, egemenler tarafından salgın bahanesiyle dayatılan bireyciliğe ve örgütsüzlüğe karşı yerli ve göçmen işçi ve emekçiler olarak sokağa çıkalım, her türlü baskıya ve sendika bürokrasisine karşı, devrimci bir ruhla 1 Mayıs'a sahip çıkalım çağrısı yapan AGEB ve bileşenlerinin tavrı son de-

rece yerinde bir tavidir.

Yine sonrasında yerli devrimci örgütlerin ve demokratik göçmen yapıların sokağa çıkma yönündeki girişim çağrıları da anlamlıdır.

İşçi sınıfının önündeki en büyük engellerden biri haline gelmiş olan sarı sendikalara karşı proleter devrimci sınıf bilinciyle, devrimci işçi komitelerinin örgütlenmesi, sermayenin çarkını kırarak örgütlenmelere gidilmesi, özel mülkiyetçi sömürü sistemine karşı emeğin egemenliğini kurarak özgür bir dünya yaratılması bilincinin taşınması, sınıf bilinçli devrimcilerin ve öncülerin en önemli görevleri arasındadır.

AGEB: SİSTEMİN YASAKLARINA KARŞI, İŞBİRLİKÇİ SENDİKALARA İNAT, KIZIL 1 MAYIS RUHUyla MEYDANLARA!

ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN GÖÇMEN İŞÇİ VE EMEKÇİLER;

Egemenler Koronavirüs salgını argümanı ile bir yandan "evde kal" çağrıları yaparken; diğer yandan da işçi ve emekçileri üretim alanlarına hapsedip, sağlıklarını ve yaşamlarını kendi sömürü çarkına kurban edeceğini fiilen bir kez daha ilan etmiştir. Dünyanın hemen her bölgesi, salgın nedeniyle tehlike altındayken, egemenler işçi ve emekçilerin sağlığına yönelik herhangi bir tedbir dahi almadan emek sömürüsüne üst perdeden devam ederek ve ezilenlerin hayatını hiçe sayarak, kendi sınıfsal doğasının barbar, vahşi, yıkıcı ve sömürücü karakterini bir kez daha ispatlamıştır.

Kendi yaşamını idame ettirebilmek için her gün ama her gün emeğini satmak zorunda olan işçiler, yarı zamanlı çalışanlar, işsizler ve en önemlisi de mülteciler, burjuvazi tarafından virüs ve açlık arasında iki yanı da ölümcül bir tercih yapmak zorunda bırakılmaktadır. Her ne kadar egemenler bir-biri ardına "ekonomik yardım paketleri" açıklasa da, bu paketlerin yine hakim sınıfın çıkarlarını korumak ve kurtarmaya yönelik adımlar olduğu açıktır. Bir taraftan özel sağlık önlemleri alarak kendilerini korumaya almaya çalışan egemenler, diğer taraftan da üretim alanlarında hiçbir önlem almayarak işçi ve emekçilerin hayatlarına kast etmeye devam etmektedir.

Bu süreç bir kez daha en berrak haliyle göstermiştir ki; proletarya, egemen sınıf nezdinde posası çıkarılınca kadar ezilecek, sömürülecek bir "yığın" olmaktan öte bir anlam ifade etmemektedir. Burjuvazi kendi sınıfsal çıkarlarını ve varlığını korumak için bundan sonraki süreçte de "yığınların" sömürüsünü daha da arttırarak devam ettirecektir.

Elbette proletarya önderliğinde tüm ezilen emekçilerin "açlık veya virüs" arasındaki ölüm tercihine karşılık, kendilerini bu ölümcül tercihi yapmak zorunda bırakan egemenlere

karşı; tüm sınıf kinini kuşanıp sömürü çarklarını parçalamak ve bu barbar sınıfı yok oluş uçurumuna sürüklemek gibi tarihsel bir misyonu bulunmaktadır. Ve bunu gerçekleştirmek proletarya ve ezilen kesimler için bugün, dünden çok daha elzemdir. Burjuvazinin sunduğu tüm ölüm seçeneklerine karşılık; yaşam anlamına gelen "sınıf mücadelesini yükseltmek" bugün zorunluluğunu daha çok hissettirmektedir.

İşçiler, emekçiler ve tüm ezilenler;

İşte tam da bu koşullarda işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ı karşılamaktayız. Yanına yedeklediği sarı sendikalarla birlikte emperyalist-kapitalist sistem, pandemi bahanesi ile devrimci ve komünistler başta olmak üzere, tüm emekçileri kan ve can pahasına kazanılmış haklarına saldırırken, bir taraftan da bu mücadele mevzilerini kendi tahakkümü altında tutmaya çalışmaktadır. Bugün bizler bir taraftan pandemi ile mücadele ederken bir taraftan da sınıf düşmanlarımızı yenilgiye mahkum etmek için var gücümüzle mücadele hatlarını tutacağız. İşçi sınıfının ve emekçilerin hali hazırda doldurmaya devam ettiği üretim alanlarından, devrimcilerin sistem tarafından koparılıp atılmaya çalışıldığı sokaklara, meydanlara kadar tüm mücadele alanlarında var olmayı sürdüreceğiz ve sınıf mücadelesini yükselterek bu alanları egemen sınıflar için cehenneme çevirmeye devam edeceğiz.

Yıllardır işçi ve emekçiler kavga sloganlarını haykırarak 1 Mayıs meydanlarını mücadele coşkusu ve sınıf kınıyla doldurmuştur. Bugün egemenler, pandemi krizini bir fırsata çevirerek, sokaklarda kendisine karşı hiçbir ses yükselmemesi için kullanmaya çalışmaktadır. Bizler için anın devrimci görevleri; hakim sınıfa ve onların borazancılığına soyunan sarı sendikalara rağmen, karşılayacağımız 1 Mayıs'ı bir yandan pandemi önlemleri olarak diğer yandan da kavga sloganlarımızla meydanlarda ve sokaklarda karşılamak olacaktır. İşçi ve emekçiler için sınıf mücadelesi hiçbir durak tanımaksızın, mücadelenin en önemli mevzilerinden olan sokaklarda ve yaşamın ve sınıf düşmanlarının olduğu her alanda yükselmeye devam edecektir.

KADIN KURTULUŞ MÜCADELESİ

SİSTEM İÇİ SINIRLARA HAPSEDİLEMEZ

COVID-19 salgını nedeniyle Türkiye'nin bir çok yerinde alınan "önlemler" kapsamında devlet salgını bahane ederek kendi erkek egemen anlayışını daha fazla saldırı sistemine oturtmuş durumda. Son olarak koronavirüsün yayılması nedeniyle hapisanelerdeki tutsakların sağlık durumu kapsamında ele alınan infaz yasası paketi meclisten geçti. Siyasi mahkumlar hariç tutularak bir kısım mahkumun serbest bırakıldığı infaz yasası paketi kadına yönelik şiddet faillerinin tahliye edilmesini daha kolaylaştırır bir hale getirdi.

Eşini bıçakladığı için cezaevinde olan Müslüm Aslan'ın infaz yasasından yararlanarak tahliye edildiği ve 9 yaşındaki kızını döverek katlettiği basına yansımıştı. Gaziantep Cumhuriyet Başsavcılığı infaz yasasını sonuçlarını gizlemek amaçlı yayınladığı açıklama ile durumun daha da vahim olduğunu gözler önüne serdi. Müslüm Aslan'ın infaz yasasından da önce tahliye edildiğini, yalnızca 5.5 ay tutuklu kaldığını belirtti. Kadına yönelik şiddetin ve cinayet teşebbüsünün infaz yasasıyla "sınırlı olmadığını, bu suçlar kapsamındaki tahliyelerin aslında sürekli bir politika olduğu da bir itiraf niteliğindedir. Kadına yönelik cinayete teşebbüsün "ceza"sı yalnızca 5.5 aydır... Babası tarafından katledilen Ceylan Aslan'ın annesi Rukiye Mat son mahkemede Müslüm Aslan'ın serbest bırakıldığı gün Hakime'nin "Biz kendisini serbest bıraktık, eve git. Kocan da 15.00 gibi evde olur" dediğini belirtti. Bir diğer vaka ise eşine işkence eden ve infaz yasasıyla serbest bırakılan Ramazan İnanç'ın eşinin amcasını bıçaklamasıydı. Bu yasa ile birlikte erkek egemen devletin kadına yönelik şiddetin boyutunu ideolojik politik olarak bu pratikleriyle besleyip büyütmesi kadınların bu dönemde daha fazla saldırılar ile karşı karşıya geleceğinin göstergesidir.

Salgın sürecinde meclisten geçen 62 maddelik torba yasanın patronu koruduğu, yasayla beraber bu süreçte oluşan evden çalışma modellerinin kadının ev içi rollerini pekiştirme tehlikesi taşıdığı, kadının ev içinde görünmeyen emeğini daha da boyutlandıracağı açıktır. Kadınların kazancının eve "ek gelir" olduğu gerekçesiyle

le esnek, kuralsız, güvencesiz çalışma koşullarına sahipler ve patronlar açısından ucuz emek gücü olarak görülmektedir. Salgının derinleştirdiği kriz sürecinde de işyerlerinde işten çıkarmalarda ilk vazgeçilenlerin kadın işçiler olacağı açıktır. Zaten normal çalışma yaşamında kadın işçiler ile aynı işi yaptıkları erkek işçiler arasında hem çalışma koşulları hem de ücret anlamında bir eşitsizlik mevcuttur ve yönetim kademelerinde de, işe alımlarda da öncelik erkeklerle verilmektedir. Dolayısıyla bu süreçte işini kaybetme riski yaşayan kadınlar

rebiliriz. Kadın mücadelesi yürüten "devrimci" kurumlarda bu durumdan azade değildir.

Reformizmin her alana sirayet ettiği, yürütülen mücadelelerin yalnızca legal alanlarla sınırlandırılarak kitlelerin de buraya hapsedilmesi kadın mücadelesinde de gelinen noktanın gerçekliğidir. Son birkaç yıldır kurulmuş olan Kadınlar Birlikte Güçlü Platformu'nun salgın süresi içerisinde kadına yönelik şiddetin daha da yayılmasıyla birlikte 175 kurumun imzacı olarak yer aldığı "İnfaz yasası

bırakıldığını bilmekteler. Onlarca devrimci kadın hapisanelerde, gözaltında devletin polisleri tarafından tacize tecavüze ve insanlık dışı işkencelere maruz kalmıştır. Bu anlayış kadınları celladının kollarına itmekten başka birşey değildir. Şüphesiz ki bunu kadının kurtuluş mücadelesini sınıf mücadelesinden kopuk görmek olarak değerlendirebiliriz. Kadının kurtuluş mücadelesini sınıf mücadelesinden bağımsız görenler devletin niteliğini kavramakta sorunlu bir bakış açısına sahip olmaktadır. Kadın mücadelesinde küçük burjuvazinin kararsız tavrını takınmakta, yer yer "sert" çıkışlar yaparken çoğu kez ise kadın düşmanlarından kadınları şiddetten kurtarabileceklerine dair bir beklenti içine girebilmekteler.

Kadınlar şiddete maruz kalırken hiçbir şey yapmadan duracak mıyız soruları yükselebilir. Kadın mücadelesini Marksist-Leninist-Maoist bakış açısıyla ele alan komünist kadınlar nasıl ki iki faşist blok olan AKP-MHP ve CHP-İYİP arasında bir yönlendirme yapmayarak bu blokların kitleler içerisinde teşirini, kitlelere iki faşist bloka hapsetmemeyi önüne

hem çok daha kötü koşullarda, esnek saatlerde çalışmak hem de toplumsal cinsiyet rolleri gereği omuzlarına yıkılan ev işlerini gidermek durumunda kalacaktır.

Emperyalist-kapitalist sistemin krizi koronavirüs salgını ile birlikte daha da derinleşmiştir. Bizimki gibi yarı feodal yarı sömürge ülkelerde ekonominin zayıflığı işçilerin ölümü pahasına üretimi sürdürmeyi hedeflemektedir. Uzunca bir süredir var olan ekonomik ve siyasi krizin yaygınlaştırdığı işsizlik bir dizi işçi intiharlarını dışa vurmuş, halk kitleleri ölüme alıştırılarak sessizliğini hapsedmiştir. Bunun yanı sıra en temel hak talepleri gözaltılarla, tutuklamalarla bastırılmaya çalışılmıştır. Halk kitlelerindeki bu "sessizlik" devrimci kurumlardan bağımsız değerlendirilemez. Bir yönüyle bu durumu Türkiye devrim hareketinin zayıflığı, var olan "devrimci" kurumların reformizm rüzgârına kapılması ve işçi sınıfını, halkı da bu rüzgâr yönüne doğru çevirmesi olarak değerlendirilebilir.

ile saliverilecek kadına yönelik şiddet ve cinsel istismar failleri konusunda İstanbul Sözleşmesi'nin 56. Maddesi uyarınca kadınların ve toplumsal cinsiyet temelli şiddete maruz bırakılan tüm diğer bireylerin bilgilendirilmesi yükümlülüğü polis, jandarma, belediye vb. her türlü yolla yerine getirilmeli, güvenlik riski bildiren kadınlar yasal hakları konusunda bilgilendirilmeli, ihtiyaç duydukları desteklere acilen ulaştırılmalıdır" denen açıklama kadın mücadelesini ele alıp, kavrayış, mücadele yönteminin sınırlarını açık bir biçimde ortaya koymaktadır. Şiddete maruz kalan kadınları erkek egemen zihniyetin temsilcisi ve üreticileri olan devletin polisine, belediyesine, jandarmasına yönlendirmek kadının kurtuluş mücadelesine bakış açısıyla ilintilidir.

Binlerce kadının katledilmeden önce defalarca polise başvurduğunu, polis ise "kocan o senin döver de sever de" mantığı ile kadınları geri gönderdiğini çoğu zaman ise gözaltına alıp bir iki saat içerisinde zanlının geri

koyduysa bugünkü salgın sürecinde de kadına yönelik şiddet ve kadın kitlelerin yaşadığı bütünlüklü saldırı ve sömürüye karşı topyekün bir mücadele hattı örmeyi önüne koyacaktır. Öncelikle yaşanan baskı, sömürü ve şiddetin sınıfsal zeminini, ideolojik politik toplumsal kökenlerinin varolan erkek egemen sisteme ve devlete yönlendirmek, kitleler içerisinde bunun teşirini yapmak ve varolan öfkeyi örgütlü mücadele zemininde ele almak için hareket edecektir. Kadın mücadelesini salt "erkek şiddeti" boyutuyla ele alıp erkek egemen sisteme ve devlete yönlendirmemek aksine "devlet aygıtlarından" yardım talep etmeyi önüne koyanlar bu sorunlu, düzeniçi anlayış ve yaklaşımla sınıfsız ve sınırsız topluma ulaşmanın kilometrelerce uzağında kalacaklardır. Kadınlar bu sorunlu yaklaşımlar çerçevesinde maruz kaldıkları şiddetin boyutunu daha fazla yaşayacak ve mutlak kurtuluşu gerçekleştiremeyecektir.

Koronavirüs Salgını ve Devletin İki Yüzü

Koronavirüs salgını özel mülkiyet sisteminin her bir parçasında olduğu gibi devlet nezdinde de aydınlatıcı bir işlev gördü. Basit ve genel bir doğru gibi gelebilir fakat salgınla ilgili kapitalist-emperyalist sisteme yapılan vurgular tam da meselenin odağına yöneliyor. Kuşkusuz genel bir vurgu yetmiyor; her bir olay ve olguda, sistemi oluşturan her bir parçada bunu bir kez daha açık hale getirmek gerekiyor. Devlet sorununu da bu şekilde ele almak, Marksizm-Leninizm-Maoizm'in devlet teorisini koronavirüsün yarattığı görüngülerde ortaya koymak yerinde olacaktır.

Kaba hatlarıyla tekrar edecek olursak salgın sürecinde devlete dair tartışma şu başlıklar etrafında döndü: Her bir devlet öncelikle salgını görmezden geldi, halka doğru bilgi vermedi ve gerekli tedbirleri almadı. Yine her biri üretimi ve sermayeyi korumaya odaklandı, işçilere ise bir şekilde çalışmayı dayattı. Burjuva demokrasilerinde dahi "sosyal devletin" kalmadığı, sağlık sistemlerinin çöktüğü görüldü. Salgına karşı mücadelenin sağladığı "meşruiyete" dayanarak devlet yetkileri, yasak, kontrol ve baskıya dayalı mekanizmalar artırıldı. Başta "yardım", "destek" ve sağlık olmak üzere elinde bulundurduğu kamu gücü ve bilgi tekeliyle devlet, tüm toplumun "mecbur" ve "muhtaç" kaldığı bir güç olarak güncel bir varlık kazandı.

Görüleceği gibi devlete dair tartışmalar tam da Engels'in ortaya koyduğu devletin tarihsel rolü ve anlamına, başka bir deyişle devletin ikili karakterine uygun bir içerik taşıyor. "Toplumdan doğan ama onun üstünde yer alan ve gitgide onu yabancılaşan bu güç" yani devlet, topluma dışarıdan dayatılmış değildir. Engels'e göre devlet, ilk oluşumunda dahi karşıt iktisadi çıkarlara sahip sınıfların, kendilerini ve toplumu kısır bir savaşın içinde eritip bitirmemeleri için görünüşte toplumun üstünde yer alan, çatışmayı hafifletmesi, 'düzen' sınırları içinde tutması gereken bir güç gereksinimi olarak kendini kabul ettirir. Toplumların gelişimine bağlı olarak kuşkusuz devlet de gelişme kaydetmiş, bu ilk

rolü ve anlamıyla sınırlı kalmayan bir biçim kazanmıştır. Yine de devletin bu ikili karakterinin salgının harekete geçirdiği girdapla beraber kendini günümüz şartlarında da gösterdiğini belirtmek gerekir. İlişki ve biçimler yeni bir format kazanmış olsa da devleti tanımlayan tarihsel özü bugünde de ayırt edebiliriz. Koronavirüs salgınının sistemin genlerini deşifre ettiğini ve asıl öldürücü gücünü bu genlere tutunarak gösterdiğini biliyoruz. Sistemin baskı ve zor aygıtı olarak devlet nezdinde de bu aynı süreci izleyebiliriz. Salgını irdeledikçe sistemi, sistem içerisinde devleti ve onun ilk oluşum genlerini ortaya çıkarabilir ve tartışabiliriz.

DEVLETİN KARMAŞIK FONKSİYONLARI VE ÜRETİM BİÇİMİNİN SÜRDÜRÜLEMEZLİĞİ

Lenin, devletin temel özelliğini yani "sınıf çelişkilerinin uzlaşmazlığının ürünü ve tezahürü" olma niteliğini örtbas etmek isteyenlerin temelde "kamu yaşamının karmaşıklığı ve fonksiyonların farklılaşması"na odaklandığını belirtir. Yine Engels, devleti olanaklı kılan şartların, onu üreten toplumun içinde bulunduğu çözümsüzlük, neden olduğu çözülmez çelişki ile sürdürülemez olan üretim biçimi olduğunu açıklar. Söz konusu karmaşıklığı ve sürdürülemezliği koronavirüs salgınının ortaya çıkardığı yapısal çelişkiler içerisinde de takip edebiliriz. Düzeni ve toplumu ayakta tutabilmek için gerekli kamusal güç devlette billurlaşır. Ekonomik ve sosyal kaynakların açığa çıkarılması ve kullanımı, hastanelerin ve genel olarak sağlık sisteminin işlerliği, toplumun ihtiyaç duyduğu "yardım" ve "desteklerin" organize edilmesi, temel ihtiyaç maddelerinin üretimi, temini ve dağıtımı, genel ulaşım ve kargo trafiğinin düzenlenmesi, tarımsal üretimin ve gıda kaynaklarının korunması ve geliştirilmesi, bir bütün genel hizmetlerin yeni koşullara uyarlanması ve daha sayılabilecek yüzlerce farklı ve karmaşık fonksiyonu bir araya getirip düzenleyebilecek olan devletten başkası değildir. Bu "toplumsal ihtiyacı" tek başına ne şirketlerin ne de dayanışma ağlarının karşılaması mümkündür. Şirketler tümüyle kâra

odaklı nitelikleriyle dayanışma ağları ise dev okyanusta küçücük bir adacık olmaktan öteye geçmeyen çaplarıyla sadece devletin yerine getirebileceği bu toplumsal işlevi hiçbir biçimde yerine getiremezler. Evet, şirketler için ortaya koyduğumuz kâr maksimizasyonundan devlet de azade değildir. Ancak devleti devlet yapan özellik tam da bu kâr maksimizasyonunu sağlayacak toplumsal ilişkileri düzenleme işlevinden ileri gelir. Bunun için sınıfsal çelişkilerin 'düzen' sınırları içerisinde tutulması, 'toplumsal rızanın' üretilmesi ve toplumun yönetilmesi gerekir.

Devlet sadece toplumun yönetilme ihtiyacını karşılamaz. O aynı zamanda hâkim sınıf(lar)ın bir aracıdır. Toplumun sınıflara bölünmesinin ve sınıf çatışmasının bir ürünü olarak tarih sahnesine çıkan devlet, üretim biçimine bağlı olarak her zaman hâkim sınıfın diğer sınıflar üzerindeki baskı ve zor aygıtı olarak varlık kazanmıştır. Devlet aygıtının hâkim sınıflar içerisindeki çelişki ve çatışmaları düzenleme gibi bir işlevi olsa da temel işlevi ezilen sınıflar üzerinde bir baskı ve zor aygıtı olmasıdır. Bunun diğer bir anlamı ezilen sınıfların sömürsüne dayalı olarak temsil ettiği sınıfların çıkarlarını korumaktır. Koronavirüs salgınında devletlerin ilk elde patronlara dönük destek paketleri açıklamaları, üretimi kutsamaları ve işçileri salgına rağmen çalışmaya zorlamaları temsil edilen bu sınıfsal çıkarların bir izdüşümüdür. Genel olarak tüm devletler, -emeğin sömürsüne ve halktan toplanan zorunlu vergilere dayanan- kaynaklarının büyük bölümünü sermaye için ayırırken halka ayrılan kaynaklar en alt seviyelerde kalmıştır. Söz konusu sınıfsal çıkarlara uygun kaynak kullanımı, geri kapitalist ve yarı sömürge, yarı feodal ülke devletlerinde, Türkiye'de de olduğu gibi çok daha keskin bir uçurum ortaya koymuştur. İşçi fonlarında biriken paralar patronlara destek paketine dönüştürülürken üretimin durduğu yerlerde ise işçilere yapılan "destekler" yine işçilerin devlet de toplanan birikimlerinden kesilmiştir. Bu da yetmemiş, toplumdan "bağış" toplamak için kampanyalar başlatılmış, birçok

çalışana bağış zorunluluğu getirilmiştir. "Tedbir" adı altında sokağa çıkma yasakları getirilirken dahi işçiler muaf tutulmuş, özel -asında genel izinlerle- patronların her şart altında üretime devam edebilmeleri garantelenmiştir. İşçilerin çalışmakla aç kalmak ikilemi içerisinde sokulduğu koşullarda devletin açık baskı ve zoruna henüz çok fazla ihtiyaç oluşmamış olsa da bu çıplak zor salgının devlete sağladığı "hakla" her an canlı bir biçimde hissettirilmiştir. Gerektiğinde valiler her türlü eylem ve etkinlikleri yasaklamış, eylem yapan işçilere polis gönderilmiş, "izinsiz" sokağa çıkanlar coplanmış, genç bir göçmen işçi sokağa çıkma yasağına uymadığı gerekçesiyle kalbinden kurşunlanmıştır.

En ilerisinden en gerisine kapitalist-emperyalist sistemin bir parçası olan devletlerin tümü devletin söz konusu "toplumsal" işlevini yerine getirirken de özüne uygun olarak sınıfsal davranmıştır. Kimi kapitalist ülkelerde salgın nedeniyle ve işçilerin mücadelesi sonucu üretime ara verilen fabrikalarda, salgın daha da boyutlanmasına karşın devlet tarafından yeniden üretime başlanacağı duyurulmuştur. Başta işçiler olmak üzere toplum sağlığı gözden çıkarılmış kapitalist çıkarlar üretimin devamında karar kılmıştır. Devletin "toplumsal" işlevi yoğunlaşan "sınıfsal" işlevinin karşısında ötelenmiş, devletin "kutsallığı" kapitalist üretimin açık kutsanmasıyla kendini ele vermiştir. Kuşkusuz kutsanan üretimin içerisinde iş gücünün belli oranda korunması ve yeniden üretimi de söz konusudur. İş gücü olmadan kapitalist üretim gerçekleştiremeyeceğine göre fabrikalarda alınan sınırlı tedbirleri ve geleceğin işçilerine gösterilen "hassasiyeti" de bu gözle okumak gerekir. Fakat her halükârda salgının işçi sınıfı ve halk nezdindeki etkisi yıkıcı ve öldürücüdür. Bu sadece salgına yakalanarak hastalanmak ya da ölmek bakımından değil ortaya çıkan ekonomik-sosyal zorluklar bakımından da böyledir. Koronavirüs salgını, Engels'in vurguladığı gibi kapitalist-emperyalist sistemin 'çözülmez çelişkisini' ve 'sürdürülemez üretim biçimini' su yüzüne çıkarmış, bununla da kalmamış dev-

letin karmaşık fonksiyonlarının temel gizemini deşifre etmiştir.

“SOSYAL DEVLET” KAPİTALİZMDİ, KAPİTALİZM CAN ÇEKİŞİYOR

Koronavirüs salgınının ortaya çıkardığı toplumsal ihtiyaçlar devletin ‘sorumluluklarına’ dair beklentiyi de güçlendirdi. “Sosyal devlet” savunuları, burjuva toplum sınırları içerisinde ‘ideal devlet’ arayışını gösteriyor. Ne var ki imdada çağrılan “sosyal devletin” ortaya çıkacağına dair bir emare gözüküyor. Tersine devlet, burjuva sınıfın çıkarlarıyla daha keskin biçimde özdeşleşiyor. Topluma ise her insanın doğuştan sahip olduğu ileri sürülen “hakları” değil yasak ve sadaka sunuyor. Peki her şey bu kadar açıkken neden geniş bir toplumsal kesim gerçekte hiçbir zaman “sosyal” olmayan devleti arıyor, ölü-yü diriltmeye çabalıyor?

Bunu anlamak için devleti özeldemodern (burjuva) devleti anlamak gerekir. Devletin ikili özelliğine yapılan atf, devletin sınıf hakimiyetinin bir aracı olmakla birlikte basit bir araç olmadığının da göstergesiydi. Devletin toplum üstü görülmesini sağlayan özelliği, kendini en ileri düzeyde burjuva devlet de gösterir. Devlet egemenliği kendini daha önce özel alanların dışında gösterirken burjuva devletle birlikte insanın tüm özel alanları devlet tarafından belirlenir hale gelmiştir. Devletin evrensel bir yapı olarak tüm sivil yaşam üzerindeki egemenliği onun toplum üstü görünmesinin de temel nedenidir. Bu özellik, devletin burjuva toplum düzeninde geliştirip en ileri seviyeye taşıdığı bir özelliktir. Engels, sınıflı toplumları kastederek “uygarlık ilerledikçe, kaçınılmaz bir sonuç olarak meydana gelen kötülüklerin iyilikseverlikle örtülmesi, tellenip pullanması, yadsınması, (...) danışıklı bir ikiyüzlülük”le gizlenmesi gerekir der. Bu ikiyüzlülüğün gelişmiş ifadesi olan burjuva devlet, kapitalizmle birlikte üretimin en yaygın, yoğun ve üstün biçimde topluma mal olduğu koşulların bir özetidir. Kapitalizmin, değerinde daha en başından itibaren üreticisinden (işçi) ayrı görünmesini sağlayan işleyişi (artı-değer sömürsü), politik üstyapının yani devletin, iktisadi altyapıdan ayrı görünmesine olanak sağlar. Kapitalist devlet, insanların karşısına burjuva sınıfın bir uzantısı olarak değil tüm toplumun koruyucusu ve sürdürücüsü; “usun imgesi ve gerçekliği” (Hegel) olarak çıkar.*

Kapitalizm öncesinde tanrı, soy ve zümre ile kutsanan devlet, burjuva sınıfın topluma hâkim olmasıyla birlikte “akıl”, “insan” ve “yurttaşlık bağı” ile kutsanmıştır. Aydınlanmacı ve liberal teorinin bu kutsalları burjuva sınıfın topluma mal edilmiş çıkarlarını temsil eder. Bu çıkarların koruyucusu ve sürdürücüsü ise kapitalist devlettir. “Halkın devleti” ya da “herkesin devleti” olarak sunulan burjuva devlet anlayışı bugün tüm ülkelerde hâkim olan anlayıştır. Özelde görülenler ise faşizmin burjuva demokrasisinin bir biçimi olması gibi bu evrensel anlayışın yereldeki somut biçimleridir. Doğal olarak burjuva sınıf çıkarları ve hâkimiyetinden bağımsız bir “ideal” ya da “sosyal” devlet ne kapitalizmin dününde ne de bugünün de mevcuttu. Kapitalist-emperyalist sistemin yaşadığı tahribatları atlatabilmek, sermayenin yeniden üretimini gerçekleştirebilmek, işçi sınıfının mücadelesini dizginleyebilmek ve sosyalizme karşı savaşında soluk kazanabilmek gibi amaçlarla dönemsel olarak uyguladığı politikaların burjuva devlete yansımaları, onu ne “ideal” ne de “sosyal” yapmıştır. Türkiye gibi faşizmle yönetilen ülkelerde söz konusu “sosyal devlet” politikası hiç hayata geçmediği gibi kapitalist-emperyalist ülkelerde ise ancak sömürge ve yarı-sömürge halklarının kanı ve sömürsü üzerinde hayata geçebilmiştir. Bugün neoliberal sömürü ve talan politikalarının artık sistemi ayakta tutmaya yetmediği ve kapitalizmin süreklileşen krizinin salgınla üst boyuta ulaştığı koşullarda “sosyal devleti” aramak açık ki boş bir çabadır. Ve bu çaba ancak burjuva-liberal ideolojinin zihinlerdeki etkisi ile açıklanabilir.

Bugün bu üstyapının vücut bulduğu; “toplumun üstündeki” devletin pulları dökülmeye başlamıştır. Kapitalist-emperyalist sistemin kriziyle birleşen ve onu daha da büyüten koronavirüs salgınıyla beraber devletin kendisi topluma karşı açık bir dayatmaya dönüşmüştür.

DÜZENİ DEĞİŞTİRMEK İÇİN DEVLETİ PARÇALA!

Devlet, özel mülkiyete dayalı üretim ilişkilerinin ve sınıflı toplumun bir ürünüdür. Belli bir sömürü ilişkisinin toplumun üzerinde konumlanmış politik biçimidir. Doğal olarak üretim ilişkilerini, sınıfları ve sınıf savaşımını kavramadan devleti kavramak mümkün değildir. Kapitalist üretimin yabancılaşmış ilişkilerini yansıtan devlet, aynı zamanda yabancılaşmış siyasi etkinliğin bir ürünüdür. Kapitalist üretimin iktisadi alandaki meta fetişizmi, politik alanda devleti oluşturan kurumların; parlamento, anayasa ve kanun fetişizmi biçimini alır. “Toplum”, “halk”, “ulus” bu kurumlar aracılığıyla düzene bağlanır; işçi sınıfının “kendisi için” sınıf olması ve kendisi için politika yapması yine bu yolla engellenir. İşçi sınıfı ve geniş halk yığınlarının kendi çıkarları için politika yapması ancak düzen dışı, devrimci bir hat izlemesiyle mümkündür. Bu devrimci hattın öncü gücü ise proletaryanın komünist partisinden başkası değildir.

Marks, Ekonomi-Politiğin Eleştirisi’nde şöyle demişti: “Gelişmelerinin belli bir aşamasında toplumun maddi üretici güçleri, o zamana kadar içinde hareket ettikleri mevcut üretim ilişkilerine ters düşerler. Üretici güçlerin gelişmesinin biçimleri olan bu ilişkiler, onların engelleri haline gelirler. O zaman bir toplumsal devrim çağı başlar. İktisadi temeldeki değişme, kocaman üstyapıyı büyük ya da az bir hızla alt üst eder.” Bugün bu üstyapının vücut bulduğu; “toplumun üstündeki” devletin pulları dökülmeye başlamıştır. Kapitalist-emperyalist sistemin kriziyle birleşen ve onu daha da büyüten koronavirüs salgınıyla beraber devletin kendisi topluma karşı açık bir dayatmaya dönüşmüştür. O zaman yapılması gereken de açıktır: Üretici güçleri yani emeği özgür kılacak koşulları yaratmak için toplumsal devrim başarıya ulaştırılmalı; düzeni değiştirmek için devlet parçalanmalıdır.

* “Devlet Baba”dan Düzen Bekçiliğine Devlet, Partizan Dergisi, Sayı: 92, Eylül 2019

Halk Sağlığı Sorunu ve Sosyalizmde Sağlık Hizmetleri

“Son ağaç kesilip, son kuş öldüğünde, beyaz adam paranın yenecek bir şey olmadığını anlayacak”

Kovid-19 pandemisi baş gösterdiği günden itibaren tartışılan esas konu, böyle bir hastalığın olacağını biliniyor olmasına rağmen (bu bir kompto teorisi değil, birçok ülkenin sağlık departmanları bu ve benzeri salgın hastalıklara karşı dönemsel olarak çalışmalar yapıp hükümetlere sunarlar) neden gerekli izolasyon kurallarının zamanında uygulanmadığı, tıbbi tedbirlerin alınmadığı vb. yönünde oldu.

Yaşadığımız dünyada hiçbir şey ama hiçbir şey hakim olan sistemlerin politikalarından bağımsız olarak ele alınamaz. Her şeyde azami kârı hedefleyen kapitalist-emperyalist sistemin, sağlık konusunda farklı davranmasını beklemek ham hayal olur. Bu doğrultuda kapitalist-emperyalist ülkeler de dahil tüm sömürge ve yarı sömürgelerde sağlık hizmetleri özel sektörün elindedir. Buralarda koruyucu sağlık hizmetleri değil, daha kârlı olan tedavi edici sağlık hizmetleri söz konusudur.

HALK SAĞLIĞI

Bir ülkede yaşayan insanlara sunulan sağlık hizmetlerinin toplamına Halk Sağlığı denir. Halk Sağlığı, iki komponentten (bileşenden) oluşur. İlki koruyucu sağlık hizmetleri ikincisi ise tedavi edici sağlık hizmetleridir.

Bu kavram 19. yüzyılda bazı Avrupa devletlerinde dillendirildiyse de ilk olarak 18 Haziran 1918’de dünyanın ilk Sağlık Bakanlığı’nın kurulduğu genç SSCB’de ete kemiğe büründü. O zamana kadar dünya genelinde hakim

olan sağlık uygulamalarını SSCB’nin ilk Sağlık Bakanı Dr. Semaşko’nun ağzından aktarırsak; “...zenginler için daha iyi hizmet, yoksullar için daha kötü hizmet. Önleyici hekimlik (koruyucu sağlık hizmetleri) hemen hemen hiç yoktu”.

Sovyetler Birliği’ndeki uygulamaların başarılı olmasından sonra birçok kapitalist-emperyalist ülke ve Türkiye gibi bazı yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeler bu sistemin kötü karikatürlerini kendi ülkelerinde hayata geçirmeye

da özelleştirmeler yaşandı. Devletin sosyal rolü sağlık hizmetlerinde ortadan kaldırıldı. Bugün bu ülkelerin çoğunda genel sağlık sigortası ya yoktur ya da ciddi sınırlamalarla uygulanmaktadır. Hastaneler ve diğer sağlık kuruluşları çoğunlukla özel sektöre aittir. Oysa SSCB’de devrimin dördüncü gününde, 13 Kasım 1917’de yayınlanan kararname ile çalışan veya çalışmayan tüm işçi ve emekçiler sosyal güvence altına alınarak, sağlık hizmetlerine erişim ücretsiz hale getiril-

uygulanmasını, gerekli eğitimlerin verilmesini, havayı ve çevreyi kirletmemeyi, bulaşıcı hastalıklara karşı aşılamaların yapılmasını, çalışma ortamlarında iş güvenliğinin alınmasını, kültürel olarak getirilen yanlış anlayışlarla savaşmayı, sağlıklı beslenme yöntemlerini öğretmeyi ve benzerlerini içermiyordu. Komünistler, bunların yaşamda karşılığının olması için insanların düzenli bir gelirinin olması gerektiğini ve bilinçli bir toplum yaratmaksızın bunun başarılamayaca-

çalıştılar. Ama kolu kanadı kesilmiş şekilde bile olsa, koruyucu sağlık hizmetlerinin maliyetinin işçi ve emekçilerin düşmanı devletler için aşırı pahalı olmasından, ciddi planlama gerektirdiğinden, büyük yatırımlara ihtiyaç duyulmasından vb. nedenlerle tez zamanda bu uygulamalardan vaz geçilerek hastayı bir insan olarak değil, bir müşteri olarak gören ve burjuvazi için çok daha kârlı olan tedavi edici sağlık hizmetlerine ağırlık verdiler.

Türkiye gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde, IMF aracılığıyla özellikle 1980 sonrası uygulanan özelleştirme saldırıları aracılığıyla sağlık alanında

miştir. Sosyalist sistemler işçi sınıfı ve ezilen halk yığınlarının çıkarına odaklıdır. Kapitalist-emperyalist sistem ve ona bağımlı sistemler ise kâr esastır.

KORUYUCU SAĞLIK HİZMETLERİ

Kapitalist-emperyalist sistemin aksine sosyalist sistem, insanı yalnızca birey olarak değil aynı zamanda sosyal bir varlık olarak ele alır ve bu anlayışı sağlık alanında da gözeterek sistemini kurar. Bu bağlamda SSCB’de geliştirilen koruyucu sağlık hizmetleri uygulamasında temel amaç insanlar hasta olmadan onların sağlığını korumaktır. Bu yalnızca temiz su tedarikini, kişisel ve çevresel hijyen kurallarının

ğini biliyorlardı. Bunun için çalışma yaşında olan ve sağlıklı her bireye iş imkânı yaratıldı. Çalışamaz durumda olanlara ise işsizlik maaşı bağlandı. Ayrıca, yine dünyada ilk defa, çalışan anneler için özel yasalar çıkararak, onların, doğum öncesi ve sonrası hamilelik izinleri, kreş ihtiyaçları, gün içinde emzirme izinleri gibi birçok taleplerini kanunen güvence altına aldılar. Yani koruyucu sağlık hizmetleri adından anlaşılacağı anlamda dar olarak değil, çok daha geniş bir çerçevede, esasen ülkeyi yönetme biçiminin bir parçası olarak ele alınmış ve uygulanmıştır.

Kapitalist-emperyalist ülkelerde ve onların sömürsü altında inleyen coğrafyalarda bu anlamda bir koruyucu sağlık hizmetinin uygulanamayacağı herkesin malumudur. Görüldüğü gibi burada esas amaç kâr değildir. Aksine halkın sağlığı için devlete büyük yükler getirecek olan bir uygulamadır. Özellikle yarı-sömürge (kapitalist ama emperyalizme bağımlı ülkeler de dahil), yarı-feodal ülkelerde neoliberal politikaların uygulanmaya başlandığı 1980 sonrası, her alanda olduğu gibi sağlıkta da geniş özelleştirmelere gidildi. Halkın daha önce, bir nebze de olsa ulaşabildiği sağlık hizmetleri çoğunluk için erişilmez hale getirildi. Sağlık çalışanlarının sayısı sürekli toplumun ihtiyacının altında tutuldu. Koruyucu sağlık hizmetleri kısmi aşılama hizmetleri haricinde ortadan kaldırıldı. Kırsalda ve şehirlerde verilen halk eğitimleri sonlandırıldı. Toplum din insanların hurafelerine terk edildi.

Yaşadığımız korona pandemisi bizlere bir kez daha göstermiştir ki, kâr hırsıyla yanıp tutuşan egemenler, halkın derdine derman olamazlar. Sağlıkta ne kadar reform yaparlarsa yapsınlar asla ve asla sosyalist sistemlerdeki gibi bir koruyucu sağlık hizmeti veremezler. Bu salgının da gösterdiği gibi olağanüstü durumlarda da yeterli olacak sayıda doktoruyla, hemşiresiyle, sağlık memuruyla, hasta bakıcısıyla, temizlikçisiyle yani en geniş anlamda sağlık çalışanlarıyla, tam donanımlı hastanesiyle, dispanseriyle, ambulansıyla, sağlık ocağıyla vb. bir sağlık sistemi kuramazlar. Kısmi karantinaların dışında, gıda ve sağlık gibi hayati olan çalışma alanlarını dışta bırakan ve tüm diğer üretim alanlarını durduran genel bir karantinayı hayata geçiremezler. Hayata geçirdikleri karantina ve sokağa çıkma yasakları, kendi sistemlerinin gerici yapısını besleyecek, egemenliklerine hizmet edecek, ezilenleri manipüle edecek ama halkı korumaktan uzak bir yaklaşımla hayata geçer. Salgın sonlanana kadar tüm çalışanlara ücretsiz izin veremezler. İşten çıkarmaları durduramazlar. Dar gelirli ve işsizlere gerekli maddi yardımı sağlayamazlar. Bunların tamamı onun karakterine aykırıdır. Var olan sömürücü sistemden böyle yaklaşmasını beklemek, akrepten sıkıştığında kendisini sokmamasını istemek kadar anlamsız ve sınıf bakış açısından kopuktur.

TEDAVİ EDİCİ SAĞLIK HİZMETLERİ

Tedavi edici sağlık hizmetleri, bireyde bir şikâyet veya hastalık ortaya

çıktıktan sonra verilen ayaktan veya yataklı tüm sağlık hizmetlerini kapsar. Sosyalist sistemlerde tüm insanlar sigortalı olduğundan bu hizmetler her zaman parasız ve eşit olmuştur. Kapitalist-emperyalist ülkelerde ve onların sömürgelerinde durum çok çeşitlidir. Çoğunda genel sağlık sigortası ya yoktur ya da kapsamı çok dardır. Bu bağlamda da parana göre tedavi hizmeti satın alabilirsiniz. Bu konudaki en çarpıcı örnek ABD'dir. Burada nüfusun yaklaşık %30'u dünyanın en iyi sağlık hizmetlerinden yararlanabiliyorken en kötü gelir durumuna sahip diğer %30 da neredeyse hiçbir sağlık hizmetinden yararlanamamaktadır. Kovid-19'dan ölümlerin ABD'de bu kadar yüksek olmasına bu anlamda şaşmamak gerekir. Koronavirüsün ırksal genetik etkilerine dair bir araştırma olmamasına rağmen ırkçı şekilde ABD'deki ölümlerin siyahiler arasında fazla olduğu söylenerek siyahiler ötekileştirilmekte. Oysa salgında ölenlerin içerisinde siyahilerin fazla olması, ülkedeki yoksulların büyük kesiminin siyahi olduğunun ifadesidir.

SONUÇ

Rus Sosyal Emperyalizmi'nin ve Doğu Bloku'nun yüzlerindeki sahte sosyalist maskelerini çıkardıkları 1990'lardan sonra dünya genelinde sosyalizme olan ilgide ciddi bir azalma ve ilgisizlik başladı. Buna burjuvazinin karalama propagandaları, tek kutuplu dünya ilanları ve "ideolojiler öldü" çığırkanlıkları da eklenince halkın devrime olan inancında büyük kırılmalar yaşandı. Çözümü bu sistemin içinde aramak, kimi reformlarla hak kırıntıları koparmak esas mücadele biçimine dönüştü. Çeşitli ülkelerde Arap Baharı gibi büyük ayaklanmalar olduysa da bunların yönü hiçbir zaman var olan sistemin dışına, yeni demokratik devrime veya sosyalizme dönük olmadı. Kendilerini komünist diye adlandıran partilerin bile yeni tipte revizyonizmin etkisiyle sağa/sistem içine savrulduğu bu süreçte, kendiliğinden hareketlerden yeni demokratik devrimi gerçekleştirmesini beklemek en basit ifadeyle saflık olur. Diyalektiği ve sınıf savaşında Komünist Parti'nin rolünü anlamamak olur.

Korona pandemisi bir kez daha göstermiştir ki, kendi kârları için gölleri, denizleri, okyanusları, yeraltı sularını kirletmekten çekinmeyen, ormanları, ırmakları, tarım alanlarını yok eden, fabrikası beş dakika dahi şalter indirmesin ve şantiyesi durmasın diye tüm çalışanların hayatını tehlikeye atan egemen sistemden işçilere,

emekçilere ve tüm diğer ezilenlere bir hayır gelmez, gelemez. İnsanlığı kurtuluşa götürecektir Yeni Demokratik Devrim ve sosyalizm dışında başka bir toplumsal, ekonomik ve siyasal sistem yoktur. Esas olan üretenin ve yaratanın biz olduğumuzun bilincine vararak Yeni Demokratik Devrim, sosyalizm ve komünizm yolunda mücadeleye katılmaktır.

Bugün egemen olan sömürücü sistemin tarihi kendisiyle başlatıp kendisi ile bitirmesine, her şeyi kontrol altında tuttuğunu ilan etmesine yani o kadar kükremesine rağmen "kâğıttan kaplan" olduğunu halk gördü. Bize düşen şimdiden başlayıp sistemin teşhir olan bu özelliklerinden yararlanarak, halkı kendi saflarımıza çekmek için A/P çalışmalarına ağırlık vermektir.

Kapitalist-emperyalist sistemin şapkası düştü ve keli göründü. Bir taraftan insanlara "Evde kal" diyor, bir taraftan da çalışanları işe gitmeye zorluyor. Bir taraftan "Salgın fakir zengin ayrımı yapmıyor, herkesi eşit etkiliyor" diyor, bir taraftan da yoksul bölge ve ülkelerde daha hızlı yayıldığını ve öldürücü olduğunu kendi ağızıyla itiraf ediyor. Utanmadan sağlık hizmetleri konusunda gerekli tüm önlemlerin alındığı propaganda ediliyor fakat hastanelerde eldiven ve maskenin dahi yetersiz olduğu ortaya çıkıyor.

Ülkemizdeki birçok işçi ve emekçi yasaklar ve açlık arasına sıkışmış durumdadır. Devlete olan inancı yaşadığı yokluk ile daha da zayıfladı. Var olan sistemin onun yarasına merhem olamayacağını, zenginlerin çıkarına çalıştığının daha da farkına vardı. Böylesi dönemlerde farkında olarak veya olmadan, ezilenler bir alternatif arayışına girerler. Öncüye düşen kendi doğruları esasında kitlelerin talepleri doğrultusunda silahlı mücadeleyi yükseltmek, halka yol gösteren bir kutup yıldızı olmaktır. Bir defa daha altını kalın çizgilerle çizelim; sistem sokaklarda bıraktığı cesetlerle, toplu mezarlarla, çalışanları işe gitmeye zorlayarak kendisinin teşhirini ülkemizde ve dünyada şimdiye kadar hiç olmadığı ölçüde yapmış durumdadır. Bize düşen halkın bu doğrultuda biriken devrimci enerjisini sisteme yöneltmektir. Biz bunu yapacak bilgi ve deneyime sahibiz. Sınıf kinini donanıp safları daha da sıklaştırarak kavgamızı yükseltmeliyiz.

Soma'da 200 maden işçisinin koronavirüs testi pozitif çıktı

HABER MERKEZİ- Devlet salgına tedbir bahanesiyle işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs'ı yasaklarken işçiler içerisinde yeni ortaya çıkan koronavirüs rakamları yüzlerle ifade edilmeye devam ediyor. Bağımsız Maden-İş Örgütlenme Uzmanı Kamil Kartal, Soma kömür havzasında çalışan 200 maden işçisinin koronavirüs testinin pozitif çıktığını belirtti.

Yaklaşık 12 bin maden işçisinin fiili olarak çalıştığı Soma'da, salgına rağmen işçiler hiçbir önlem alınmadan çalıştırılmaya devam ediyor. Bağımsız Maden-İş Örgütlenme Uzmanı Kamil Kartal, madenlerde çalışan yaklaşık 200 işçinin koronavirüs testinin pozitif çıktığını duyurdu.

TEK MASKEYLE ÇALIŞIYORLAR

Maden işçilerinin ağırlıklı bir bölümünde KOAH ve akciğer hastalıklarına sahip olduklarını aktaran Kartal, "Tam mekanizasyon ile çalışıyor madenler. Daha yoğun bir taş ve kömür tozu olduğu için işçiler daha çok etkileniyor. 8 saat madende çalışan işçiye sadece bir maske veriliyor. İşçiler bu maskeyle hem toza hem de salgına karşı kendilerini korumaya çalışıyor" dedi.

'ÖNLEMLER ALINMIYOR'

Çalışan işçilerin kalabalık servislerle iş yerlerine gidip gelmeye devam ettiğini söyleyen Kartal, iş yerinde de ateş ölümünün dışında başka hiçbir önlem alınmadığını aktardı.

TARİHİ VE GELECEĞİMİZİ

KAYPAKKAYA VE PARTİ BİRİKİMİ

Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya'nın katledilişinin 47. Proletarya Partisinin kuruluşunun 48. yıldönümünde Nisan ayı içerisinde "Tarihimizi ve Geleceğimizi Kaypakkaya ve Parti Ruhuyla Kuşanıyoruz" şiarıyla Avrupa'nın birçok yerinde gerçekleştirilmesi planlanan salon etkinlikleri, Koronavirüs salgını nedeniyle yeni bir biçime bürünerek 24 Nisan Cuma günü sosyal medonline olarak gerçekleşti. Var olan kısıtlanmış, sınırlanmış ve zor şartlar altında organize edilen etkinlik belli eksikliklere rağmen başarılı bir şekilde gerçekleşti. Geceye gönderilen gönderilen mesajlarla komünist önder İbrahim Kaypakkaya anılırken Proletarya Partisinin kuruluşu selamlandı. Gönderilen mesajları haber değeri taşıdığı için yayımlıyoruz.

TKP/ML MERKEZ KOMİTESİ: KAYPAKKAYA'NIN CÜRETİYLE, PARTİMİZİN 48 YILLIK BİRİKİMİYLE İLERLİYORUZ!

Korku ve kaygı, düşünce ve pratiği dengelemeye neden olan bir ruh halidir. Bunun karşıtı olan "Cesaret ve yüreklilik" ise her şeyi göze alan, ölüme ve tehlikeye körü körüne meydan okuyan kendini yitirme hali değildir. Cesaret ve yüreklilik, belirlenmiş ve netleşmiş ihtiyaçlar, bu ihtiyaçların karşısına dikilen korkulara rağmen yapacak başka bir şeyin olmadığı hamleciliktir. Komünistler, bir kez bunu keşfettiğinde bu uğurda ölümü, yalnız kalmayı, hedef olmayı göze alır... İşte cesaret ve yürekliliği komünistler ideolojik duruşla bu şekilde donatarak kuşanırlar.

Troçki, Lenin'i "Jakobenlikle"; Kruşçev, Mao Zedung'u "aşırı solcu ve maceracılıkla" suçlarken aynı kaynaktan beslenip, komünist çizginin netliğine saldırıyorlardı. Proletaryanın net ve keskin sınıf tavrının olduğu her yerde revizyonist ve oportünistlerin, korkuyla ve endişeyle bu türden suçlamalar getirmesi hiç bitmeyecektir.

Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya'da 50 yıllık revizyonist tezlere, doğru diye bilinen yanlışlara saldırırken, proletaryanın çıkarlarından beslenip süzülen netlik ve cüret "jakobenlik, aşırı solculuk, maceracılık" ile suçlanmaktan kurtulamamıştır. Kemalizm'in

faşist yapısını ortaya koyduğunda, dönemin tüm "solcuları" ya onu "sekte ve solcu" olmakla itham etmiş ya da onu görmezden gelmişlerdir. Yine Kürt Ulusal Sorununa yönelik temel tezlerini inşa ettiğinde aynı çevreler "korku dolu bakışlar" ile ya suçlamışlar ya "zamansızdı" teorisi yapmışlar ya da yok saymışlardır. O, 1971 Askeri Faşist Muhtıra ile devrimci ve muhalif kesimlere yönelik cadı avının olduğu koşullarda, Halk Savaşını ve gerilla mücadelesini başlatıp, örgütlerken "sol maceracılık", "hayalcilik" saldırıları eksik olmamıştır. Tüm bunlar parti içinde ve dışında bugüne kadar sürmüştür.

Kaypakkaya, bir yandan faşist diktatörlüğün askeri-örgütsel imha ve kuşatması altında diğer yandan ise revizyonist-oportünist-reformist kuşatması altında, keskin-cüretli ve atak bir şekilde 24 Nisan 1972'de Türkiye proletaryasının ve emekçi halkın öncüsüne kavuşmasını sağlamıştır.

Kaypakkaya yoldaş tepeden tırnağa cüret, cesaret ve yürekliliğin kuşanılmasıdır. O ustaların izini takip eden bir bağlılığa, devrimci-komünist çizginin teorik ve pratik olarak yakıcı bir ihtiyaç olmasına dayanarak hareket etmiştir. Cüret, cesaret ve yürekliliğini bu kaynaktan almıştır. O bütün kuralları ve kalıpları hiçe saymış, yepyeni ve özgün bir biçimle düşüncelerini olgunlaştırmış, güçlü bir inanç ve kararlılıkla onları yıkmıştır. Kaypakkaya, sadece yıkmayı değil belirleyici olanın inşa etme olduğunu bilerek Partiyi, partinin önderlik etmesi gerektiği savaş çizgisini ve iktidarı zapt edecek Halk Savaşı Stratejisini inşa etmiştir.

O, Çin Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin, "sosyalist toplumda devrim" gibi muazzam ve bilimsel sosyalizmde büyük bir çığır açan aynı zamanda cüret gerektiren kaynağından beslenmiştir. Sınıf mücadelesinde, ideolojik mücadelede keskinliği ve netliği, yepyeni düşüncelerle kalıpları ve belirlenmiş kuralları yıkmada atılımcı hamlelerinin en temel ilham kaynağı burasıdır.

Bu ruhu, şekillenışı ve yaklaşımı anlamaksızın ne Kaypakkaya'yı, ne çizgisini ne de partinin kuşandığı amaç ve hedefi anlamak olanaklı olmayacaktır.

çaktır. Mesele basit bir cüret, cesaret meselesi değildir. Asıl mesele ihtiyaçlar dünyasında, sınıfsal temele dayanan ideolojik-politik-örgütsel gereksinimleri diyalektik-tarihsel materyalist bakış açısından tespit edebilmektir. Bu temelde yürekli ve cesaretli şekilde atılım yapabilmektir. Parti böylesi bir atılımcı ruhun ürünüdür.

İçinden geçtiğimiz süreç, koronavirüs salgını vesilesiyle emperyalist-kapitalist sistemin çürümüşlüğüne şimdi daha geniş kesimler, daha berrak şekilde görebilmektedir. Görmek istemeyenin dahi artık görmezden glemeyeceği bir tablo vardır. Bu tablunun sonuçları ise kitlelerin daha fazla öfkeli olmasıdır. Daha açık bir bilince kavuşmasıdır. Gerçeği anlamaya yönelik daha keskin çelişkiler yaşamasıdır. Görevimiz bu keskin çelişkiler içinde, devrime ve proletaryanın tarihsel görevlerine olan bağlılığımızı güçlendirmektir. İncancımızın gücünü sürekli tazelemektir. Görüş ve bakış açımızı derinleştirmek, gelişmelere en ileri düzeyde ve sıçrama sağlayacak şekilde müdahale etmektir. Bu şekilleniş önderimizin ve partimizin çizgisinin kesin ve kararlı talimatıdır. Kuru sloganlarla, belirlenmiş alışkanlıklarla, devrimci romantizmle önderimizi anmak, partimizi sahiplenmek ve güçlendirmek olanaklı değildir.

YOLDAŞLAR, DOSTLAR

Gece etkinliğinizi büyük bir umut, iddia ve geleceğe olan incancımızla selamlamak isteriz. Komünist önder Kaypakkaya'nın bize olan emaneti partimizi, onun netliği ve berraklığı

ile geliştirmemiz ancak olanaklıdır. Bu netliği partimizin 1. Kongre'si sağlamış durumdadır. Bu şekillenışı, içinden geçtiğimiz koşullarda büyük ve ciddi bir tasfiyeciliğin ideolojik kuşatması altında gerçekleştirmek kolay bir yol değildir. Ancak gelişmeler, egemenlerin içinde bulunduğu durum, emperyalizmin baş edilmez çelişkilerinin tırmanması, halk kitlelerinin devrime olan ihtiyacının gün gün daha fazla artması zorlu görevlerin daha hızlı üstesinden geleceğimiz zemin olmaktadır.

Çizgimiz etrafında tüm parti örgütlülüklerimiz, militanlarımız, taraftarlarımız kenetlenmiş durumdadır. Zira doğru tüm ihtişamıyla açığa çıkmaktadır. Bu doğruların taşıyıcı öznesinin partimiz olduğuna dair inanç güçlenmektedir. Şimdi bunu daha geniş kitlelere ulaştırma, onları bunun etrafında örgütlenme, savaştırma ve devrimci yürüyüşü proleter çizgide hizaya sokma zamanıdır.

Savaşçı bir parti olarak, Halk Savaşı'na her zamankinden daha fazla ve daha bilinçli sarılıyoruz. Tepeden tırnağa sürekli silah kuşanan düşmana karşı, sadece ideolojik-politik kuşanmışlık yetmeyecektir. Tüfeklerle, Molotoflarla, bombalarla, taşla-sopayla, diş ile tırnak ile halkın silahlı mücadelesini örgütlenme zorunluluğu vardır. Bu göreve dört elle sarılmış, sahiplenmiş ve onunla birleşmiş durumdayız. Daha fazla birleşmek zorundayız. Zira muzaffer olan çizgi Halk Savaşı çizgisi olacaktır.

Bu şekillenişle sizlere başta Merkez

GELECEĞİMİZİ

RUHUyla KUŞANIYORUZ!

Komitemizin, dağ başlarındaki ordu güçlerimizin, tüm zindanlardaki komünist tutsakların, şehirlerdeki tüm örgüt ve militanlarımızın, tüm TMLGB üye ve militanlarımızın, tüm kadın yoldaşlarımızın, geri cephe alanındaki tüm faaliyetçilerimizin partimizi büyütme yeminli inançlarıyla selamlarını iletiyoruz.

bir komünist çekirdek tarafından enternasyonal proletaryanın bayrağı, 50 yıllık suskunluğun ardından coğrafyamızda tekrar dalgalandırıldı. Bu tarihsel yürüyüşünde parti; ihtilalci komünist çizgisini kiskançlıkla koruyan sürekliliğini sağladığı mücadelesini yüzlerce şehit vererek sürdürdü.

Komünizm mücadelesinin Türkiye

liği Kuşan, Tasfiyeciliğe Meydan Oku, Gerilla Savaşını Yükselt!" şiarıyla gerçekleştirdiği kongresi ile bu tarihsel sürece çok güçlü bir halka daha eklenmiştir. Parti kuruluşundan itibaren savaş içerisinde şekillenmiş ve savaşçı karakterini içeriden ve dışarıdan her tür saldırıya karşı korumuştur. Devrim mücadelemizin yapı taşı, şah damarı olan Gerilla Savaşı'nı kesinti-

cadelesini örgütlemek, bu mücadeleyi partimizin kumandası ve çizgisi altında birleştirmek için sürdürdüğü öncü konumlanışını kararlılıkla devam ettirmektedir. Sağ tasfiyeci parti ve savaş kaçını grubun komsomol anlayışını, mücadele çizgisini tasfiyesine karşı geçmişin tüm burjuva ve küçük-burjuva tortusunu silip süpürecek, bugüne dinamizm katacak,

geleceği fethetme ve kuşatmanın adayları olarak insanın dinamiğiyle karşıyoruz partimizin 48. savaş yılını. Komsomol'u temel ilke ve prensipleriyle, komünist çizgisiyle, çalışma tarzıyla, doğru önderlik yöntemiyle, askerleşmiş politik karakteriyle inşa etmeye, ayakları üzerine dikmeye dönük bu süreçte partimizin gerçekleştirdiği "bir adım ileri" talimatı, adımlarımızı hızlandırmış halk gençliğinin ideolojik, siyasal önderliğine olan ihtiyaçla da birleşerek soluksuz bir koşuya dönüşmüştür. Bu konuda 1. Kongremizin perspektifi, mücadeleyi keskinleştirme zorunluluğu, faşizmin topyekün saldırısına karşı militanca ve komünistçe durma ge-

Durmayacağız, yenilsekte yılmayacağız, Komünizm davasına bağlılıktan şaşmayacağız, Marks-Engels-Lenin-Stalin ve Mao yoldaşın yolundan ayrılmayarak, önderimiz Kaypakka-ya'nın çizdiği kızıl güzergahta ileriye ve daha ileriye doğru atılımlar yaparak ilerleyeceğiz.

TMLGB Merkez Komitesi: Kuruluşunun 48. Yılında Şan Olsun Tükenmeyen Gücümüze, Şan Olsun İhtilalci Komünizmin Öncü Kurmayına!

Partimiz kan ve can bedeli ile sürdürdüğü Yeni Demokratik Devrim mücadelesinde 48. yılını, savaş içerisinde geride bıraktı. 48 yıl önce komünist önder İbrahim Kaypakka ve küçük

topraklarındaki taşıyıcı öznesi partimiz tarihi, aynı zamanda devrim dalgasının geriye çekildiği, geniş kitlelerin sosyalizme ve komünizme olan inancının ideolojik saldırılarla aşındırıldığı koşullarda revizyonizme, reformizme, oportünizme ve her renkten tasfiyeci dalgaya cepheden kesintisiz bir mücadelenin de tarihi olmuştur. Denilebilir ki partimizin tarihi ve ihtilalci komünist çizgisi bu mücadele içerisinde çelikleşmiş, "1. Kongre Çizgisinde Proleter Devrimci-

siz ve soluksuz sürdürmesi bunun en büyük ispatıdır. Soluksuz sürdürülen Gerilla Savaşı'nda ve Yeni Demokratik Devrim mücadelesinde ölümsüzleşen Dört Genel Sekreter'imiz, onlarca kadromuz ve yüzlerce savaşçımız komünizm davasına inancın, halka ve partiye bağlılığın sembolü olmuşlardır.

Komsomolumuz da partinin 48 yıllık tarihinde onun yedek gücü olarak halk gençliğinin militan-meşru mü-

reksinimi ise komsomol'un inşasının tutkalı olacaktır. Partimizin 48 yıllık tarihi, komünist çizgisi faşizme karşı mücadelede gençliğin elinde taş, molotof ve silah, beyninde bilinç olacak kavgamıza rehber olacaktır.

Partimizin 48. savaş yılını; genç komünistlerin barikatları tutuşturan geleceği fethetme mücadelesinin sıcaklığı, Komsomol'u insanın ve 1. Kongre'mizin iddiası, gücü ve heyecanı ile selamlıyoruz!

KOLEKTİF DOĞRULTU

Dersim'de Elde Tutulan Belediye

Kırına Uğrayan Devrimci Değerler

Geçtiğimiz günlerde SMF'li Dersim Belediye Başkanı F. Mehmet Maçoğlu, verdiği bir demeçle koronavirüs salgınına yönelik Dersim halkına belediye olarak yapmış oldukları yardımları kamuoyuyla paylaştı. Verilen demecin en dikkat çekici noktası, "Vefa Sosyal Destek Grubu" ile olan ortak çalışmalara yönelik vurgusu oldu.

Maçoğlu ve bileşeni olduğu SMF'nin de çok iyi bildiği üzere "Vefa Sosyal Destek Grubu" bizzat İçişleri Bakanlığı tarafından kurulan ve illerde koordinesini valilikler ile esas olarak yerel kolluk güçlerinin (asker-polis) yaptığı ve koronavirüs salgını sonrası kurulan bir sosyal (!) yardım kuruluşudur. Dersim'de daha özel olarak kitlelerin bilincini manipüle etme, devleti şirin gösterme, yardımseverliğini ortaya koyma gibi daha özel misyonlarla çalışmalarını yürüten bu kuruluşla devrimci-halkçı bir belediye-cilik iddiası taşıyan Dersim Belediyesi'nin ortak çalışması tam da egemenlerin bahsini ettiğimiz politik amaçlarının "ekmeğine yağ sürme" anlamı taşımaktadır.

Devrimci bir kurumun, kitlelere yönelik bir saldırı aracı misyonu taşıyan bu kuruma ve çalışmalarına yönelik tavır alması gerektiği yerde bizzat bu çalışmaya ortak olmaları izaha muhtaç bir pozisyonadadır. Nitekim benzer bir pratik de "Aşure Günü"nde yaşanmıştır. Valilik ve Tugay Komutanlığı ile beraber aynı kazana ortak kepçeler daldırılmış ve Dersim halkına bu aşureler dağıtılmıştır. Bu da yetmezmiş gibi "18 Mart Çanakkale'nin Kurtuluşu (!) Günü"nde yine aynı ekiple Atatürk Anıtı'na çelenk bırakılmıştır. 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı'nda da benzer bir görüntü Maçoğlu tarafından verilmiştir. Eli kanlı faşist Vali Tuncel Sonel bu törende "Bu hain, alçak teröristlerin

son bir tanesi dahi etkisiz hale getirilinceye kadar hepimizin mücadelesi devam edecek" diyerek "başarılarını" belediye başkanının gözünün içine bakarak söylemiştir.

Bu pratikler, SMF'nin kafa bulanıklığının, söz ve eylem birliğinin tutarsızlığının somut ifadeleri olarak devrimci-halkçı belediye-cilikle değil tam da sistemin, devletin işine yarayan belediye-cilik pratikleri olarak hafızalarda yer edinmiştir. Politik olarak dejenere edilmiş, yerel kalkınmacı-

litik-kültürel-sosyal çalışmaları ile uyumlu hareket etmekte, onun bir parçası olmaktadır. Bu şekilde belediyeyi elinde tutma siyaseti başarıya ulaşmaktadır.

Zira burada yaşanan her geri duruş, devletin kitleler nezdinde meşrulaştırılmasına hizmet etmektedir. Halka hizmet politikası adı altında "Vefa Sosyal Destek Grubu" ile yapılan ortak çalışmaların başka da bir izahı yoktur. Salgın vesilesiyle de olsa devrimcilerin halka hizmet politikası;

etkilerinden biri ideolojilerin ve buna bağlı olarak düşman kavramının silikleşmesidir. Hal böyle olunca söylem ile eylem arasındaki uçurum derinleşmektedir.

Bir yandan egemen sınıfların ve devletin Dersim'de kitleleri manipüle etme politikalarından dem vurup kitlelere bilinç taşıdığı iddia edilecek diğer yandan "aşure gününde" aynı kazana kepçeler sallanacak. Bir yandan kitlelere "Kaypakçayıcılık" adı altında "Kemalizm faşizm"dir bi-

liğa ve sorunların üstünü örten bir dayanışma-hizmet anlayışına indirgenmiş bir belediye-cilik... Egemen sınıflar özellikle HDP'li belediyelere kayyum saldırısı yapmakla yetinmeyip kayyum tehdidini de etkin şekilde kullanmaktadır. Kayyumlar atarken her an her ilerici belediyenin başında bu "kılıç" sallanmaktadır. Kayyum tehdidi karşısında politik olarak teslim olan belediye başkanları vardır. SMF ve Maçoğlu belediye-ciliği ise elindeki "mevziyi" kaybetmeme adı altında sistemin tüm gerici po-

halkın kendi öz gücünü açığa çıkararak bir dayanışma örgütlemek, siyasi bilinci yükseltmek ve sisteme alternatif mekanizmalar yaratmaktır. Tali planda görülsün bile bu tür ortaklaşmalar sisteme alternatif olma misyonunu ortadan kaldırır, politik/pratik olarak düşmanın değirmenine su taşır. Basite alınamayacak, üstünden atlanılmayacak ve kabullenilemeyecek bu pratiğin SMF'nin içine girdiği reformist, tasfiyecî yönelimin bir yansıması olduğuna dair hiçbir kuşku yoktur. Zira tasfiyecîliğin en önemli

linci taşınmaya çalışılacak diğer yandan "18 Mart" gibi faşizmin temsili günlerinden birinde "yasal zorunluluklar" adı altında Atatürk büstünün karşısında saygıda kusur edilmeyecek. Bir yandan asimilasyon saldırılarına karşı örgütlenme çağrıları yapılacak diğer yandan egemenlerin asimilasyon araçlarından biri olan bir kurumla ortak çalışmalar yürütülecek. SMF'nin söz ve eylem arasındaki bu çelişkisi, yerel yönetimlere biçtiği abartılı anlamın, onun pratik karşılığının bir ürünüdür. Legal alanı devrimci

faaliyetin bir aracı olarak kullanmak ile onu merkeze alıp devrimci kimliği ötelemek farklı şeylerdir. Çelişkinin bir yanında devrimci iddia diğer yandan devrimcilikle bağdaşmayan pratikler vardır. Devrimcilik bir iddia olduğu kadar sınıf düşmanlarıyla uzlaşmaz bir karşıtlıktır da. Burada atılan her geri adım devrimcilikten verilen bir taviz anlamı taşır ve konumuz özgülünde tavizlerin ardı arkası kesilmemektedir. Nedeni ve gerekçesi ne olursa olsun egemen sınıfların kurumlarıyla, onların yardım kuruluşlarıyla, eli halkın ve devrimcilerin kanına bulaşmış asker, polis, valiyle yan yana olmanın, aynı mecrada buluşmanın, ortak çalışmalar içerisinde bulunmanın kabul edilebilir bir yanı yoktur.

Kuşkusuz belediye çalışmalarının bazı yasal çerçevelerle, protokollerle kuşatılmış bir çalışma alanı vardır. Ancak bir yere kadar anlaşılır bu gerçekliğin de sınırları vardır. Unutulması gereken tam da belediyecilik kimliğinden ziyade taşındığı iddia edilen devrimci kimliğin gereklilikleridir. Dersim bir savaş bölgesidir ve orada devlet en faşist ve askeri yüzüyle varlık kazanmaktadır. Fakat Dersim aynı zamanda devrimci mücadelenin, halkın ilerici-devrimci mücadelesinin

yaşam bulduğu bir coğrafyadır. Dersim'de "protokollere" teslim olmanın anlamı devletin dayatmalarına teslim olmaktır ki o devletin Dersim'de tüm adımlarına yön veren amaç bellidir. Ekonomik-sosyal-kültürel politikalarla halkın devlete karşı duruşunu ve siyasi bilincini köreltmek, işbirlikçiliği geliştirmek, devrimci-demokratik örgütlenmeleri işlevsiz kılmak ve kuşkusuz başta gerilla mücadelesi olmak üzere Dersim'deki devrimci mücadeleyi tasfiye etmek devletin temel amaçlarıdır.

Eğer devlete ve onun uzantılarına karşı devrimci bir mücadeleyi esas almıyorsanız özellikle de Dersim gibi bir coğrafyada bunu başaramıyorsanız hâkim olana yedeklenmek kaçınılmazdır. Bu durumda "üretimciliğiniz" yerel kalkınmacılığın bir parçası olur, sistemin ve devletin açtığı gedikleri kapatmanın bir aracına dönüşür. Hatta Dersim'de görüldüğü gibi devlet de benzer bir politikayla sizden daha fazla "üretimci" olur, halkı bu yolla "satın alma" politikası izler ve sizin "üretimciliğiniz" siz istesenez de istemesenez de bu gerici politikanın bir yedeği haline gelir. Eğer devrimci bir mücadeleyi esas almıyorsanız "belediyeciliğiniz" de aynı akıbete uğrar ve kayyum yoluyla değilse bile icraatlar

yoluyla "devlet"leştirilir. Ve yine devrimci mücadeleyi esas almazsanız Dersimlilik adına ürettiğiniz kültür, halkın ilerici kültüründen beslenen devrimci-demokratik bir kültür değil halkın geri yanlarından beslenen ve devletin de pek razı geleceği "uzlaş" kültürü olur.

Devrimciliğin en temel düsturlarından biri düşman kavramının diri olmasıdır. Burada oluşan tahribatın götürüleceği çizginin ne olduğunu uzun uzadıya yazmaya gerek yoktur. Özellikle Dersim'de egemenler, temsilcileri aracılığıyla sadece askeri-politik değil, kültürel anlamda da halkı yoğun bir biçimde kuşatmaktadır. Bu politika hızından bir şey kaybettirmeksizin devam etmektedir. Kuşkusuz bu saldırılara ilk refleksin gösterileceği yer ise devrimci-demokratik kurumlardır. Zira burada gösterilecek her tavır, kitlelere bir bilinç olarak taşınacak ve halkın da tavır almasına yönelik çalışmaların temeli olacaktır. Ancak bu tarz pratiklerle birakalım kitlelere devrimci bilincin taşınmasını, tavır alan halkın da gerisinde bir seyir izlenir.

Devrimcilik, ezenle-ezilen çatışmasında sömürülen ve ezilen kitlelerin safında olmayı ve bu safta en önde

olmayı gerektirir. Bu durumda karşı cepheyle yani sınıf düşmanlarıyla amansız bir mücadele içerisinde olmak, uzlaşmaz bir duruş sergilemek işin doğası gereğidir. Düşman olgusunun tanımı dar bir çerçeveye sığdıramayacak kadar geniş bir yelpazeyi kapsar. Düşmanın sınıfsal temeldeki varlığı onu bütün cephelerdeki bir olgu haline getirir. Ekonomik-politik-askeri-kültürel uzlaşmazlık ifadesini burada anlamlandırır. En nihayetinde devrimcilik iddiasını kuşanan bir hareketin yerel yönetimler cephesi de tüm yasallığına rağmen bu uzlaşmaz karşıtlığın bir tezahür alanıdır. Biçim özgün olabilir fakat öz aynıdır. Biçimin özün önüne geçmeye, onu karartmaya başladığı noktada ciddi sorunlar baş gösterir. Bu sorunlara yaklaşımımız aynı zamanda geleceğimizi belirler. Sorgulamalara gitmeyen, eleştirileri savuşturan ve en önemlisi devrimci iddiasını yitiren bir yaklaşımın karşıtına hizmet etmeye başlaması ve zamanla ona dönüşmesi eşyanın tabiatı gereğidir. Bundandır ki SMF, söz konusu pratikleri masaya yatırarak devrimci iddiası ile belediyecilik anlayışı arasındaki tezatlıkları, bu anlayışın yön verdiği pratiklerin nereye tekabül ettiğini sorgulamalıdır.

Korona Günlerinde Emperyalist Saldırganlık

Dünya gündemi tamamıyla virüs salgınına kilitlenmiş durumda. Fakat politik alandaki gelişmeler için aynı durum söz konusu değil. Salgından önceki fiili durum aynen devam ediyor. Çatışmalı bölgelerde savaşlar, tehditkâr hamleler, egemenlik rekabeti hız kesmeden sürüyor. Kurdun puslu havayı sevmesi misali egemen sınıflar kirli siyasetlerini uygulamak için salgının yarattığı "pusu" son sınırına dek kullanıyor. Egemen sınıfların tüm gündeminin virüs salgını olmasını beklemek kör bir bakış olurdu. Kapitalizmin karakteristik özelliklerinden biri krizi fırsata çevirmektir. Bu özellik doğrudan burjuva siyasetine de yansır. 11 Eylül saldırısından sonra bir İngiliz bakan danışmanının devlet erkânına "Almak istediğimiz tüm kararları yeniden gündeme taşımak ve dikkatleri üzerimize çekmeden yürürlüğe koymak için çok iyi bir gün." dediği mektubu hatırlayalım. Burjuva iktidar ve yönetim anlayışı başka türlü bu kadar öz-lüce ortaya konamazdı.

Başımızı virüsten kaldırıp diğer gelişmelere çevirdiğimizde ve ne olup bittiğine baktığımızda karşımıza emperyalist saldırganlığın tüm hızıyla

devam ettiği çıkacaktır. Orta Doğu bu anlamıyla ilk sırada yer alıyor. Daha iki üç ay önce İdlib operasyonu ile yatılıp kalkılıyordu. Zira 'padişah hazretleri' İdlib seferine çıkmıştı. Fiyaskonun üzeri virüsle kapatıldı fakat savaş devam ediyor. Orta Doğu'daki paylaşım ve hakimiyet savaşı hız kesmedi, virüs nedeniyle gündemin gerisinde kaldı. TC'nin Rojava'ya yönelik saldırıları, Kürt düşmanlığı virüs tanımıyor. T. Kürdistanı'ndan Rojava'ya işgalci, ilhakçı, tekçi zihniyet ulvi emellerini hayata geçirmeye çabılıyor.

ABD-İran arasında Irak'ta yaşanan nüfuz gerginliği uzun süredir fiili saldırılara dönmüş durumda. Öyle ki salgın öncesi ABD-İran savaşı çıkacağı konuşuluyordu. Bu fiili saldırı hali durmuş değil. Basra'da ABD petrol tekeli Halliburton ve İtalyan petrol tekeli Eni'nin petrol sahalarına katyuşa füzeleriyle saldırı gerçekleştirildi. Bu saldırıların birinci ayağında kuşkusuz ki İran'ın, ABD varlığını Irak'tan çıkarma politikası bulunuyor. İran'ın Orta Doğu'da hiç olmadığı kadar güçlenmesi ABD ve işbirlikçilerini fazlasıyla rahatsız ediyor. Irak'ın stratejik konumu, ABD'nin uzun erimli planlarındaki yeri ve petrol bölgesi olması nede-

niyle İran büyük tehdit oluşturuyor. İran'ın Rusya ve Çin ile olan ilişkileri bu tehdidi daha da büyütüyor. Bundan mütevellit ABD, İran'ı Irak'tan çıkarmak için her yolu mubah görüyor. Bu saldırgan siyasete karşı İran, elde ettiği nüfuzu kaybetmek istemiyor. Yerel Şii milis güçlerini örgütleyerek karşı bir duruş sergiliyor. Basra saldırısı İran'ın ABD hamlelerine verilen bir karşılıktır.

Saldırının ikinci ayağında ise ABD, Rusya, S. Arabistan arasındaki petrol fiyatı krizi vardır. Saldırının petrol sahalarına yapılmasını ABD'ye verilen mesaj olarak okumak mümkün. Petrol sahaları, ABD'nin Rusya'yı sıkıştırmak için petrol oyununa karşılık oyunun devamı ve sonunu göstermek açısından bilinçli bir hedeftir. Basra saldırısı, moda deyimle zamanlamanın manidar olduğu bir saldırdır.

Orta Doğu'daki savaşın bir diğer cephesi ise Yemen. On yıla yaklaşan savaşta İran destekli Husiler, Suudiler'e üstünlük sağlamış durumda fakat her iki tarafta mutlak hakimiyet kurmuş değil. O nedenle savaş tüm şiddetle sürüyor. Husiler, Suudiler'e yönelik saldırılarına devam ediyor. Marib

bölgesindeki petrol hattına yapılan saldırı bunun son örneği oldu. Bu saldırının da petrol fiyatı oyunuyla eş zamanlı olması manidardır. Yemen'deki savaşa dair sürpriz gelişme ise Suudiler'in virüs nedeniyle savaşa "ara vermiş" olmasıdır. Fakat bu savaşın durduğu anlamına gelmiyor. En büyük savaşlara barış zamanlarında hazırlanılır mantığından hareketle Suudiler'in bu "ara verme"den savaşa daha güçlü bir hazırlık için yararlanacağı açıktır dolayısıyla ilerleyen günlerde daha şiddetli çatışmaların yaşanacağını söylemek kâhinlik olmayacaktır.

ABD, ekonomisinin önemli bir kısmı (% 60'dan fazlası) petrol ve doğalgaza bağımlı olan Rusya'yı ekonomik krize sokmak, gücünü kırmak, Avrupa ile olan enerji anlaşmalarını (Kuzey Akım 2) bozmak ve Avrupa'yı enerjide kendine tabi kılmak maksatlı petrol fiyatını düşürme politikası izliyor. S. Arabistan'ın başrolü üstlendiği bu oyunda işler tersine döndü. ABD kaya gazı denilen 'şeyl petrolü'ne güvenerek S. Arabistan'la Rusya arasında fiyat krizi başlattı. Petrol fiyatları hızla düştü. Şeyl petrolünün yüksek maliyetine oynayarak fiyat düşüşünün yarattığı basınca direndi. Çin'in

salgını önleyip üretime başlaması ve petrol ithal etmesi Rusya'yı rahatlat-
tı. ABD'nin bumerangı kendisini vur-
maya başladı. Petrol fiyatı üzerinden
Rusya'yı sıkıştırma hamlesi bir kez
daha boşa çıktı. S. Arabistan ile Rusya
petrol üretiminde anlaştı.

ABD'nin bir diğer Rusya'yı sıkıştırma
hamlesi NATO üzerinden yapıldı. Ni-
san başlarında telekonferans yön-
temiyle yapılan toplantıda NATO,
Ukrayna ve Gürcistan ile ilişkileri
geliştirme kararı aldı. Bu ilişkilerden
kasıt ortak askeri tatbikatlar yapmaktır.
Bu kararın ardında ABD'nin NATO
üzerinden Karadeniz'e konuşlanma
amacı yatıyor. Bilindiği üzere ABD
yıllardır Karadeniz'e girmek ve orada
da hâkim olmak istiyor. Fakat Montrö
Anlaşması uyarınca savaş gemilerini
Karadeniz'e sokamıyor. NATO'nun bu
iki ülke ile ilişkileri geliştirme politika-
sı ile bu duruma son vermek, Rusya'yı
güneyden kuşatmak istiyor. BAD,
NATO aracılığıyla Ukrayna ve Gürcis-
tan'ı askeri desteklerle güçlendirerek
Rusya'ya karşı üstünlük sağlamayı
hedefliyor. Bu politika Karadeniz'de
suların ısınacağına, dalgaların yükse-
leceğine işaret olmaktadır.

Suların ısındığı bir başka bölge Latin
Amerika'dır. ABD emperyalizminin
Venezuela'ya yönelik saldırılarına her
gün bir yenisi ekleniyor. Arka bah-
çesinde "çıban başı" olarak gördüğü
Venezuela'daki Rusya ve Çin'in varlığı
ABD için büyük sorun teşkil ediyor.
Petrol ve maden yatakları açısından
zengin olması da ülkeyi önemli kılı-
yor. Hatırlanacağı üzere ABD yanlısı
geçici hükümet kurulmuş, Maduro
hükümetini devirmek için darbe tez-
gahlanmış, geçici hükümet başkanı
Guadio taraftarları sokağa indirilmiş
fakat başarılı olunamamıştı. 2000'ler-
den beri Venezuela'da egemenlik kur-
maya çalışan bunu bir türlü gerçek-
leştiremeyen ABD yeni bir saldırıya
geçti. Maduro ve yönetici kadrosunu
uluslararası uyuşturucu kaçakçısı ilan
edilip başlarına 10-15 milyon ödül
konuldu. Bununla birlikte Karayip
Denizi'nde Venezuela kıyılarına yakın
bölgede askeri konuşlanma artırıldı.
Bunun açık anlamı Venezuela'ya yö-
nelik askeri müdahale ve işgale ha-
zırlanmaktır. Diğer yandan bölgedeki
işbirlikçilerine askeri desteğin (silah,
mühimmat vb.) rahatlıkla yapılması
söz konusu olacaktır. Venezuela üze-
rinde emperyalist rekabette, ABD
Maduro'yu devirip kukla bir hükümet
kurarak üstünlüğü ele geçirmeyi he-
defliyor. Bugüne kadar başarısız olan

ABD askeri seçeneği kullanmaya, iş-
gale her zamankinden daha yakın ol-
duğunu da aleni biçimde gösteriyor.

Emperyalistlerin karşı karşıya geldiği
bir diğer bölge de Güney Çin Deni-
zi'dir. Güney Çin Denizi, ABD'nin, Çin'i
durmada rahatsız ettiği, sıkıştırma-
ya çalıştığı bölgedir. Çin bölge ülke-
leri ile ilişkisini geliştirerek ABD'nin
buradaki nüfuzunu önemli oranda
kırdı. Çin, ABD'nin güneyden çevrele-
me hamlesine karşılık vererek Pasifik
Okyanusu'na açılan kapısını korumuş
oldu. Fakat bu ABD'nin durduruldu-
ğu anlamına gelmiyor. ABD bölgedeki
hakimiyetini tesis etmek için her
türlü girişimde bulunuyor. Çin, salgın
ile uğraşırken ABD, deniz trafiğinin
tartışmalı olduğu Filipin Denizi'nde
bomba yüklü savaş uçaklarıyla "eği-
tim uçuşu" gerçekleştirdi. Bu "eğitim
uçuşu" Güney Çin Denizi'ndeki rekab-
etin boyutunu ve emperyalistler için
önemini göstermesi açısından dikkat
çekicidir.

Kapitalist-emperyalist sistem krizler-
den ve savaşlardan beslenir. ABD'nin
savaş doktrinlerinin diliyle söylersek
"yaratıcı kaos" ile binlerce, milyonlar-
ca insanın ölümü üzerinden kendini
yeniden güçlendirir. Bu anlamıyla ko-
ronavirüs salgını, emperyalistler için
kitlesel ölümlerin gerçekleştiği bir
kriz veya sorun değil hegemonyanın
tesis edileceği "yaratıcı bir kaos"tur.
Bunu kendi lehine çevirmek için İn-
giliz danışmanın vurguladığı gibi bu
günler "çok iyi günler"dir. Bu, köhne
bir düzen olarak kapitalizmin-emper-
yalizmin çürümüşlüğü'nün de ifadesi-
dir. Bir yandan "salgınla mücadele"
denilerek "hümanist" (!) yüzüyle gü-
lümserken diğer yandan emperyalist
rekabetin hırsıyla birbirlerinin arka-
sından kuyuların kazıldığı bir sistem-
den bahsediyoruz. Her gün binlerce
insan ölürken salgın demeyip savaşa
devam edilmesi, paranın salgından
çok salgın nedeniyle isyan etme ihti-
malinin dahi ortadan kaldırılması için
harcanması bize düşman gerçekliğini
öğretmesi açısından önemlidir. Bu
durum kapitalist emperyalist sisteme
aykırı değildir. Tam tersine sistemin
özünün dışavurumudur. Biz düşen ise
salgın, kriz ve savaş koşullarını em-
peryalist-kapitalistler ve onların işbir-
likçisi faşist iktidarlar için değil prole-
taryanın devrim mücadelesi için "iyi
günler" haline dönüştürmektir. Baş-
kan Mao'nun dediği gibi: Gök kub-
benin altında kaos egemen. Koşullar
mükemmel!

İsrail'den Şam'a hava saldırısı: 3 kişi öldü

HABER MERKEZİ- İsrail tarafından
sabah saatlerinde Suriye'ye hava
saldırısı düzenlendiği ve saldırıda 3
kişinin hayatını kaybettiği öğrenildi.

Suriye hava savunma sistemlerinin
İsrail'in sabah saatlerinde Şam'a
düzenlediği hava saldırısına karşılık
verdiği öğrenildi.

Suriye resmi haber ajansı SANA'nın
duyurduğu habere göre Suriye

hava savunma
güçleri başkent
Şam'a İsrail ta-
rafından fırlatıl-
an füzelerin
birkaçını düş-
ürdü.

Saldırının Lüb-
nan hava sa-
hası üzerinden
gerçekleştiril-

diği öğrenilirken, füzelerin Hizbullah
ve İran Kudüs gücü yönetimindeki
Seyid Zeyneb bölgesine düştüğü be-
lirtildi.

Yaşanan saldırıda ayrıca, 3 kişinin de
hayatını kaybettiği öğrenildi.

İsrail Ordusu'ndan ise konuyla ilgili
henüz resmi bir açıklama yapılmadı.

Hafter ülke yönetimine el koyduğunu duyurdu

HABER MERKEZİ- Libya Ulusal Or-
dusu Lideri Halife Hafter, görüntülü
mesaj yayınlarak ülkenin yöneti-
mini aldıklarını duyurdu.

Libya Ulusal Ordusu Lideri Halife
Hafter, Birleşmiş Milletler (BM) hi-
mayesinde imzalanan Suheyrat An-
laşması'nın "hükümünü yitirdiğini"
söyledi.

Görüntülü mesaj yayımlayan Hafter,
ülkede gerçekleştirilen eylemlere
işaret ederek, halkın kendisine yetki
verdiğini ve ülkenin başına geçtiğini

söyledi.

Hafter ayri-
ca Suheyrat
Anlaşma-
sı'nın ülkeyi
talana gö-
türdüğünü
belirterek
"Ülkenin ta-
mamı kur-
tulana dek
mücadele-

ye devam edeceklerini" ifadelerini
kullandı.

SUHEYRAT ANLAŞMASI

Fas'ın Suheyrat kentinde 2015 yı-
linda gerçekleştirilen Libya konulu
toplantıdan çıkan sonuçlar ve imza-
lanan anlaşma BM Güvenlik Konse-
yi tarafından kabul edilmişti. Bu an-
laşma gereği, Libya'da geçiş sürecini
yönetmek üzere Ulusal Mutabakat
Hükümeti görevlendirilmişti.

Salgın Krizinin Ardından

"Çetin Mücadele Günleri"ne Hazırlanmak

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

"Önümüzde çetin ama şanlı mücadeleye günleri var. Sınıf mücadelesinin denizine bütün varlığımızla atalım!"
(İbrahim Kaypakkaya)

Salgın krizi tüm dünyayı etkisi altına alarak dördüncü ayı geride bıraktı. Koronavirüs etkilerini ve çeperini büyütürken AKP'deki iç klik dalasının ivmelenmesinden ekonomik krizin derinleşmesine bir dizi gelişmeye de vesile oldu. Salgınla ağır laştırdığı ekonomik ve mali yıkımın yanı sıra toplumsal yaşamın bütün alanlarını kesen çöküş tablosu, burjuva-feodal sistemin tüm yönleriyle teşhirini de beraberinde getirmiş, çelişkileri yoğunlaştırmıştır. Salgın krizinin ve etkilerinin yıllara yayılacağı ve derin ekonomik, sosyal ve politik sonuçlara yol açacağı döne döne tekrarlanırken, birçok sektörü daha şimdiden büyük bir yıkıma uğratmış bulunuyor. Salgınla hem Türkiye hem de dünya ekonomisi üzerindeki yıkıcı etkisinin ise giderek daha da ağırlaştığı öngörülmüyor.

Kuşkusuz salgın krizi bir süre daha devam ettikten sonra yerini daha da keskinleşen bir politik iklime bırakacaktır. Emperyalist rekabet kızılsacak, hâkim sınıfların emekçi halk ve ezilenler üzerindeki baskı politikaları katmerli bir muhtevaya bürünerek hayata geçecek, işçi sınıfının kazanılmış haklarının törpülenmesini içeren uygulamalar ardı ardına gelecektir. Yoğunlaşan çelişkilerin yaratacağı dinamiklere göre mevzilenme, politik süreci doğru tarzda okuyarak yaratıcı bir mücadele hattını hayata geçirme, keskinleştirme gibi bir dizi görev bizleri beklemektedir.

UMUTSUZLUĞA KARŞI UMUDU ÖRGÜTLE!

Salgın krizinin toplumsal olarak geleceksizliği ve umutsuzluğu derinleştirdiği milyonlarca insanın işsiz kaldığı gerçekliği hayatta kalma sorunu ile boyut kazanırken benzer biçimde "geleceksizlik" ve belli noktalarda belirsizliklerin bizleri de kuşattığını söylemek mümkün. Kuşkusuz birey toplumsal bir varlıktır, içerisinde bulunduğu koşulların, dönemin baskın ruh halinden, kültürden, politik atmosferinden vs. dolaylı-dolaysız etkilenir. Bu olgu dünyayı değiştirmek iddiasını taşıyan devrimcileri de kapsamaktadır. Önümüzdeki süreçte güçlü bir biçimde girmenin yolu; bu durumdan ve yarattığı tablodan hızlıca sıyrılmaktan ve sınıf mücadelesinin gündemlerine yoğunlaşmaktan geçmektedir. Başkan Mao'nun "Toplumun gelişmesinin bugünkü aşamasında dünyayı doğru olarak bilme ve değiştirme sorumluluğu, tarih tarafından proletaryanın ve onun partisinin omuzlarına yüklenmiştir. Bilimsel bilgiye uygun olarak belirlenen bu süreç, yani dünyayı değiştirme pratiği, ... insanlık tarihinde eşi görülmemiş büyük bir ana, yani dünyadan karanlığın bütünüyle yok edileceği ve dünyanın eşine rastlanmamış aydınlık bir dünyaya dönüşürüleceği ana ulaşmış bulunmaktadır. Proletarya ve devrimci halkın dünya-

yı değiştirme mücadelesi şu görevlerin yerine getirilmesini kapsamaktadır: Nesnel dünyanın yanı sıra, kendi öznel dünyalarını da değiştirmeleri; öğrenme yeteneklerini değiştirmeleri ve öznel dünya ile nesnel dünya arasındaki ilişkileri değiştirmeleri..." sözleriyle vurguladığı öznel dünyanın da değiştirilmesi vurgusu bugünkü süreçte yaşanan yetersizliklerimizi, sınıf mücadelesini kavramada ve ilişkilenedeki eksik pozisyonumuza nasıl müdahale edeceğimizi açıklar niteliktedir. Her şeyden önce Proletarya Partisi'nin 1. Kongresi'nde önüne koyduğu "proleter devrimciliği kuşan" hedefi her bir yoldaş açısından nesnel dünyanın yanı sıra öznel dünyanın da değiştirilmesini koşullar. Kuşkusuz elimizde si-

hirli bir değnek yok ve bu hedefimizin bir anda gerçekleşeceği idealizmine düşmeyeceğiz. Fakat baskının, sömürünün ve buna bağlı olarak kitlelerin sisteme dönük isyanının büyüdüğü/büyüyeceği koşullarda bu hedefe doğru atacağımız hızlı adımlar bugün açısından kendisini daha güçlü dayatmaktadır.

DERİNLEŞEN ÇELİŞKİLER VE MEVZİLENME

Devrim gibi büyük bir toplumsal alt-üst oluşa önderlik iddiasını taşıyor ve siyasi iktidarı fethetme mücadelesini sürdürüyoruz. Kuşkusuz bu büyük bir iddiadır ve bu iddia proletaryanın burjuvaziye karşı tarihsel meşruluğundan gelmektedir. Bu iddiayı somutlamak yani maddi bir güce dönüştürmek "sınıf mücadelesinin denizine bütün varlığımızla atılmak"tan geçmektedir.

Bugün olduğu gibi salgın sonrası koşullar alabildiğine politize bir iklimi yaratacak, kitlelerin sisteme dair çelişkileri yoğunlaşacak ve biriken öfke yeni patlamalara dair güçlü potansi-

yeller barındıracaktır. Faşist diktatörlüğün konsantre krizinin salgınla da birleşerek ivmeleneceğini de söylemek mümkün. Tam da bu koşullarda salgının açığa çıkardığı çelişkileri sistem teşhirine büründürmek ve sü-reklileştirmek görevi karşımızda durmaktadır. Bu noktada sistemin tüm araçlarıyla teşhiri meselesi tek başına yeterli değildir çünkü komünistler sistemin ortaya çıkardığı sorunları salt teşhir etmekle yetinmezler. Sınıfsal sömürü ve baskıya dayalı özel mülkiyet düzeninin kaçınılmaz olarak bu çelişkileri ortaya çıkaracağını, emeği ve onunla birlikte dünyayı sömürdüğünü bilirler. Bu anlamıyla komünistleri salt yorumlayan olmaktan; Lenin'in deyişiyle 'nesnel şartların özürçüsü' olmaktan çıkararak şey bu sınıfsal ve her koşulda devrimci pratiktir. Sınıf mücadelesinin pratiğinden kopmadan gündemlerine yoğunlaşmak çelişkilerin yoğunlaştığı her alanda konumlanmak önümüzdeki süreçte esaslarımızdan olmalıdır.

Salgın krizi bir kez daha göstermiştir ki, her şeyin değer, kâr, sömürü ve talan üzerinde şekillendiği bu sistemde ortaya çıkan hiçbir kriz, çelişki ve çatışma sınıflardan ve sınıf çatışmasından bağımsız düşünülemez. Dolayısıyla sömürünün, çatışmaların ve kaosun hâkim hale geldiği her yerde en başta sınıfları ve sınıf çatışmasını ve uzlaşmazlığına odaklanmalıyız. Diğer çelişki ve çatışmalar bu temel çatışmanın etrafında veya ona bağlı olarak şekillenirler. Salgında ve salgın sonrasında ortaya çıkacak her çelişkiyi, gelişmeyi özgün biçimiyle ele almalı ve sınıf mücadelesine tabi kılmalıyız. Salgın sürecinde küçük burjuva reformist hareketin "dayanışmacılık"la sistem sınırlarına çekmeye çalıştığı tepkinin aksine komünistler ısrarla salgın krizinin adresi olarak emperyalist-kapitalist sistemi göstermiş ve sınıfsal ilişkileri ortaya koymuşlardı. Bu gerçeklikten hareketle salgın sürecinde ve sonrasında da konumlanmamızı bu saikle oluşturmalı sürecin tüm özgünlüğü ve karmaşıklığına karşı sınıf mücadelesinin gündem ve görevlerine yoğunlaşmalıyız.

Dolayısıyla sömürünün, çatışmaların ve kaosun hâkim hale geldiği her yerde en başta sınıfları ve sınıf çatışmasını ve uzlaşmazlığına odaklanmalıyız. Diğer çelişki ve çatışmalar bu temel çatışmanın etrafında veya ona bağlı olarak şekillenirler.

'SALDIRI POLİTİKALARINA KARŞI SESİMİZİ DAHA GÜR ÇIKARMALIYIZ'

Ülkemizde doğaya yönelik saldırılar Karadeniz'den T. Kürdistanı'na, Ege'nin zeytinliklerinden Trakya'nın derelerine kadar hız kesmeden sürüyor. Bu saldırıların önemli bir ayağını da Dersim coğrafyası oluşturuyor. Sık sık orman yakmalarla gündeme gelen, karakollar-kalekollar için ağaçların kesildiği, tüm akarsularına HES, JES yapılmak istenen Dersim'de taş ve kum ocakları halkın sağlığını ve Dersim doğasını tehdit ediyor. Dersim doğasına yönelik saldırılara ilişkin, kayyum atanan Dersim Mazgirt Peri (Akpazar) Belediyesi Eş Başkanı Orhan Çelebi ve HDP Dersim İl Eş Başkanı Nurşat Yeşil ile röportaj gerçekleştirdik.

YENİ DEMOKRASİ- Dersim'de uzun yıllardır gündemde olan taş ve kum ocakları hakkında ne düşünüyorsunuz? Süreçten bahsedebilir misiniz?

ORHAN ÇELEBİ: Genel anlamda Türkiye genelinde özellikle doğaya farklı biçimlerde zarar verilmekte. Kâr uğruna doğaya verilen zarar her geçen gün yeni gelişmelerle karşımıza çıkıyor. Yapına HES'ler, barajlar, termik santralleri ve taş ocakları bunların başından geliyor. Konu Dersim bölgesi olunca bu sorun biraz daha hassaslaşıyor. Sonuçta mevcuttan ocakları hem doğanın talan edilmesine yol açıyor hem de doğada yaşayan tüm canlılara zarar veriyor. Bazı yanlarıyla zorunlu görülse de buna mecbur olmadığımızı bilmemiz gerekiyor ama alternatif ne olabilir üzerinde düşünmek gerekiyor. Dünyanın birçok ülkesinde yaratılan alternatif üretim araçlarıyla doğa zarar görmeden ihtiyaçlar temin ediliyor. Örneğin Hollanda yıllardır atık çöp ve plastik maddelerden asfalt üretmekte ve hem kirliliği ortadan kaldırıyor hem de daha ekonomik bir madde kullanmış oluyor.

NURŞAT YEŞİL: Parti olarak demokratik, ekolojik ve cinsiyet

özgürlükçü paradigmayı kendimize esas alıyoruz. Doğamız bizler için kutsaldır. İncamız ve yaşam şeklimiz özünü doğadan alır. Dersimin her karış toprağı bizler açısından asla vazgeçilmeyecek değerdedir. Bu nedenle HDP Dersim il örgütü olarak kum ocakları ile ilgili yaşanan bu Süreci yakından takip ettik, etmeye devam ediyoruz. Bu süreçte bu konu ile ilgili bir dizi kararlar aldık ve alınan kararı uygulama

noktasına kadar taşıdık. Pülümür suyu üzerinde kum ocakları ve Mili Köyü'ne yakın taş kırma ve kum eleme tesislerine karşı başlatılan imza kampanyasına dair, sorumluluk alarak işletmecisiyle görüşmeler yaptık ve olumlu sonuçlar aldık. Buna göre, taş ocağı işletmecisi bu yılın sonunda (2020) şantiyesini kapatma sözü verdi. Bu sürecin takipçisi olmaya devam edeceğiz.

YD- Dersim'deki bu çevreye, doğaya dönük saldırıları nasıl ele almalıyız, bir bütün Dersim'e dönük saldırı politikasından bağımsız ele alabilir miyiz? Bu saldırılarla ne hedeflenmektedir?

ÇELEBİ: Son yıllarda Dersim doğasına, inancına, insanına ve

kültürüne yönelik sistematik bir saldırı söz konusu. Sık sık yakılan ormanlar, her bir suyun üstüne kurulan barajlar, canlıların doğada özgür gezememesine neden oluyor. Doğa talan edildikçe insanların ve diğer canlıların nefes alacağı alanlar daralmakta. Sistem buna bilinçli bir şekilde yol veriyor. Dersim nüfusunun giderek azalmasının baş nedenlerinden biri de yukarıda saydığım sonuçlardır.

toprağından, doğasından, kutsallarından koparılan bir halkın asimile olması çok kolaydır.

YD- Bu saldırılara karşı Dersim halkına ne gibi görevler düşmektedir, bu saldırılara karşı nasıl bir politika izlenmelidir?

ÇELEBİ: Öncelikle toplumun doğanın korunması konusunda bilinçlendirilmesi geliyor. Bu görev hepimizindir. Dersim halkı şu bilmek zorunda. Doğamız talan edilmişse bu bizim ve tüm canlıların yok olması anlamına gelir. Uzaktan Dersim'i sevmek ve Dersimli olmakla övünmek yetmiyor. Dersim halkı bu konuda çokça bedeller ödedi. Yaşanabilir bir Dersim istiyorsak tüm Dersim halkının sahip çıkması gerekiyor. Nasıl ki aylarca Kar kış demeden

barajlara karşı çıktysak bugün de Dersim'i ve doğasını korumak için mücadelemize devam etmeliyiz.

YEŞİL: Geçmişimiz ve geleceğimiz olan bu nadide coğrafyamızı korumak ve gelecek nesillere taşımak her Dersimli'nin görevidir. Doğa talanını kimin yaptığına bakmadan ortak tepki gösterilmelidir. Geçmişten günümüze sistemli bir şekilde kimliğimize, inancımıza, dilimize yapılan saldırı ve soykırım politikalarına karşı halk olarak sesimizi daha gür bir şekilde çıkarmalıyız. İncamıza kültürümüze dilimize sahip çıkarak tüm bu saldırıları boşa çıkarabiliriz.

YEŞİL: Doğamızı hedef alan bu tür saldırılar uzun yıllardır devam eden Dersim'in insansızlaştırılma uygulamalarından bağımsız değildir. Dersim bir bütün olarak saldırı altındadır. 1938 Soykırımı ve 1993-94 köy boşaltmalarından sonra insansızlaştırılan topraklarımızın bir kısmı halen yasak kapsamındadır. Halkımız başta ziyaretler olmak üzere, kutsal saydığı, itikat verdiği topraklarına gidememektedir. Bugün yoğun olarak tartışılan taş ve kum ocakları sorununun yanı sıra her tepeye dikilen, yolu üzerindeki tüm doğayı tahrip eden ve gerekçesiyle yakıldığı söylenen ormanlarımıza da aynı duyarlılıkla yaklaşmak, onları her türlü saldırıdan korumak zorundayız

Enerji Savaşları ve Devrimlere Gebe Dönem

Koronavirüs yarattığı yıkım bir yana dursun, emperyalist ve kapitalistler devletler daha fazla derinleşecek, çeşitlenecek yeni bir kriz daha yarattı.

Ortadoğu deyince emperyalistlerin ağzının suyunu akıtan ve sürekli yeni çekişmelerin sebebi olan, akıllara ilk gelen şey tabii ki petrol olmaktadır. Peki neden petrol bu kadar önemli?

Şu anda dünyanın kullandığı enerjinin üçte birinden fazlası petrole dayalı. Bunun verinin şunu gösteriyor; dünyada kömürden daha fazla, nükleer, hidroelektrik ve yenilenebilir enerji kaynaklarının toplamının iki mislinden çok petrol kullanılıyor. Petrol ve doğal gaz ikilisi, dünyanın kullandığı elektriğin ve plastik hammaddesinin dörtte birini sağlıyor.

Bunun, bu kadar çok kullanılmasının da belli sebepleri var elbette. Uzmanların yaptığı açıklamalar özellikle hareket eden motorlarda petrolün daha çok tercih edilmesinde, hafif ve kolay taşınabilir olmasını işaret ediyor. Örneğin 1 kilogram fosil yakıtın (petrol, doğal gaz vb.) verdiği enerjiyi elektrikli bir araçta ancak 60 kiloluk bir batarya sağlayabiliyor. Üstelik boş bir bataryanın ağırlığı da dolusu kadar. Yani batarya hep aynı ağırlıkta kalıyor ama fosil yakıtlarda bu böyle olmamakta.

Konumuz petrolün ne olduğu, nasıl kullanıldığı olmadığı için, bu kadar teknik bilgiyle yetinip esas konumuza geçelim. Petrol konusunun yeniden gündem olmasının sebebi, emperyalist kapitalistler arasında yeniden bir kriz ve ciddi bir kapışma merkezi haline gelmesidir.

NEDEN YENİDEN BİR PETROL KRİZİ GÜNDEME GELDİ?

Koronavirüs salgınının tüm dünyayı etkisi altına alması dünya genelinde üretim ve ticarete düşüş yaşanmasına neden oldu. Bu durum doğallığında petrol talebinde de bir düşüşe neden oldu ve petrol fiyatları bir anda düşüş yaşadı. Bununla birlikte de petrol ihrac eden ülkeler arasında ciddi bir rekabet ve kapışma başladı.

Suudi Arabistan'ın başı çektiği (elbet-

te ABD emperyalizmi güdümünde) Petrol İhrac Eden Ülkeler Örgütü'nün (OPEC) ve Rusya arasında 2016'dan beri yapılan petrol fiyatlarını belirleyen anlaşma bozulunca, son iki yıldır varil başı 65 dolar seviyesinden satılan petrol, 32 dolar seviyesine düştü. 2016'da yapılan anlaşmada, üretimin günlük 2,1 milyon varil oranında azaltılması karar altına alınmıştı. Arzı azaltıp talebi arttırmayı hedefleyen ve dolayısıyla petrol fiyatlarının düş-

mesini engelleyen bu anlaşmayı koronavirüs süreci bozdu. OPEC, Rusya ve ABD gibi ülkeler bu oranları belirleyerek karlarına kar katmanın hesabını yapmaktadırlar.

Normal koşullarda varili 32 dolara satıldığında da kar elde eden kapitalistler, daha fazla kar yapma adına anlaşmalar yapmaktadırlar. Ancak bugün yaşanan süreçlerde olduğu gibi, karlarında düşüş olmaya başladığı andan itibaren, kendi aralarında yaptıkları anlaşmaları takmaktadırlar.

Anlaşmanın bozulmasından sonra dibe vuran petrol fiyatlarını yeniden yükseltmek için harekete geçen OPEC üyesi ülkeler ile Rusya önderliğindeki ülkelerin oluşturduğu OPEC, petrol üretimlerini 1 Mayıs tarihinden itibaren 10 milyon varil azaltacak bir anlaşmaya vardı. Diğer üreticilerden ise buna ek 5 milyon varil kesinti bekleniyor. Bu da yeniden petrol fiyatlarının

artması anlamına geliyor.

ABD başkanı Trump ise bu durumdan memnun olmamış görünmekte. Dengesiz ve sürekli kendi söylediğini boşa çıkaran açıklamalarına alıştığımız Trump, düşen fiyatlar nedeniyle ABD'nin petrol üretiminin gerilemiş olmasının faturasını Suudi Arabistan'a kesti. ABD petrol endüstrisine Suudilerin gerekli yardımı yapmaması durumunda Riyad'ı yaptırım ve ek

mik krizleri beraberinde getirecektir ve emperyalistler daha önce bölüşükleri pazarları yeniden dizayn etme hamleleri yapacaktır ve bu da yeni savaşlar, kapışmalar anlamına gelmektedir.

Kovid-19 salgını sürecinin başından beri söylediğimiz bir şey var; bu sürecin sonunda emperyalist-kapitalistler, işçi ve emekçilere yönelik daha büyük saldırılarla gelecek. Kendi aralarında

yaşadıkları rekabetten kaynaklı birçok alanda derinleşen krizlerinin ilk patlamalarından biri petrol üzerinden olacak gibi. Bunun merkez üssü de Ortadoğu'dur. Kovid-19 salgını devam ederken dahi tırmanan ABD

gümrük vergileri getirmekle tehdit etti.

EMPERYALİSTLER ARASI DALAŞ VE EZİLEN HALKLAR

Trump petrol fiyatlarıyla ilgili bir değerlendirme yaparken, aslında kapitalist sistemin ne kadar vahşi ve doyumsuz olduğunu vurgulayan şu sözleri söylemiş, "Çok fazla üretim var, kimse bu kadar petrolle ne yapacağını bilmiyor. Mesele bu. Suudi Arabistan ve Rusya çok petrol üretiyor. Görünen o ki, üretilen petrolü depolayacak yer bile yok. Bizim depolarımız dolu." Bu, ihtiyacın ötesindeki durmayan kapitalist üretimin paradoksu ve aynı zamanda krizli yapısının nedenidir. Petrol üretimi ise bir saniyelik üretimi durdurmayla dahi kuyuları riske sokan bir yapıya sahiptir. Bu durum dizginsiz üretimi daha da arttırmaktadır. Bu doluluk durumu bir süre sonra yeni ekono-

ve İran gerginliği petrol kriziyle daha da artacaktır.

Adına enerji savaşları denebilecek emperyalistler arası çekişmeler ve muhtemel savaşların faturası da yine emekçi halklara kesilecektir. Yazımızın başında da vurguladığımız gibi, petrol denince ilk akla gelecek bölge olan Ortadoğu önümüzdeki dönemde de suların kaynayacağı alan olmaya devam edecektir.

Koronavirüs salgını öncesi dünyanın birçok yerinde işçi ve emekçiler sokaklarda, meydanlarda mevcut iktidarlara karşı direnmekte, haklarını istemekteydiler. Sistemi ciddi oranda etkileyen bu eylemler, halk hareketleri, muhtemelen bu sürecin sonunda yeniden başlayacaktır. Bu durumda emperyalistler arası çelişki ve çatışmaları iyi değerlendiren devrimci parti ve örgütlerin iyi örgütlenmesi yeni devrimlerin de müjdecisi olabilir.

LENİN 150 YAŞINDA

Bolşevizm Halen Yol Gösteriyor

1 895 yılında Petersburg'da kurduğu "İşçi Sınıfının Kurtuluşu için Mücadele Birliği" ile devrim koşusuna başlayan ve 1917'de bu koşuyu SBKP-B (Sovyetler Birliği Komünist Partisi – Bolşevik) ile taçlandıran Lenin, doğumunun 150. yılını da belirlediği ilkeler ve kurduğu "Bolşevizm" anlayışıyla yolumuzu aydınlatıyor.

22 yıl süren bu uzun koşuda, nesnel koşulların devrimcilikine karşın Çarlığın sebep olduğu işsizler ordusu, hayat pa-halılığı, çalışma koşullarının sıklığı, ekonomik çöküş gibi şartlar altında ayrıca devrimcilerin ve Marksistlerin yapması gereken ödevler vardı. Bu ödevler yerine getirilmeden nesnel koşulların kendiliğinden dönüşmesi, devrime ulaşması mümkün değildi.

Avrupa'da Marksizm fikrinin burjuva-idealist ideolojilere baskın gelmesiyle oluşmuş birçok "komünist partisi" varken bunların devlet erkinin yapısını reddi, sınıfsal uzlaşma arayışı, tarihsel zorun örgütlenmesi gibi konulardaki körlükleri ve ekonomik eylemleri politik hareketlere çevirme konusundaki ketum tavırları aslında KP olmanın niteliğini lekeler haldeydi. Marksizme uyum sağlamak, onu "geliştirmek" adına yapılan bu yönelimler gerçekte Marksizm'in de red-di-ydi. Böyle bir zamanda Lenin, sınıfa önderlik edecek bir KP'nin hem örgütlenmesini hem de inşasını sırtlandı. Lenin, KP'nin örgütlenmesi ve onun niteliği meselesinde RSDİP içinde daha sonra tarihe Menşevikler olarak geçecek ke-simle uzun süre mücadele yürüttü. Kurulacak olan

partinin bir sınıf partisi olması konusunda Marksizm'e sadık kalan Lenin, 1902'deki Parti Programı tartışmalarında özellikle yoğunluk kazanan Parti üyeliği kistasları, devrimin yolu ve iktidarın alınması konularıyla ilgili olarak "Ne Yapmalı" adlı eserini yayınladı.

Böyle bir süreçte yayınlanan Ne Yapmalı hem Bolşevik parti anlayışını hem devrimci süreçte partinin rolü, çalışma tarzı ve konumlanışına dair temel prensipleri oluşturmuştur. Eleştiriyi ve polemikliği sınıfın birliği için mutlak bir silah olarak gören, yanlışı eleştirmekten kaçınmayan ve yanlışa karşı "nasıl bir Marksist yol izlenmeli" sorusunun cevabını veren Lenin, tüm çalışmalarında ve çatışmalarında dönemin şartlarını ve taraflarını eleştirir, kendi teori ve söylemlerini devrimci bir coşku ve güçlü bir inançla izah eder.

RSDİP içinde Menşeviklerle ilgili ayrılık ilan edilmesine kadar geline sürecinde Lenin, karşısındaki anti-Marksist düşünceleri en sistemli şekilde eleştirmiş, bu eleştirileri savunduğu doğrular ile bütünlüklü hale getirmiştir. Broşür olarak da basımı yapılan Ne Yapmalı, sadece o dönemin Menşevik ustalarına/liderlerine yönelik bir eleştiri olmakla kalmamış bir bütün olarak devrimin meseleleri başlığıyla parti tabanına açılmıştır. Lenin bu açıklık yöntemini parti disiplini etrafında hayata geçirmiştir. Lenin, tartışmalarında "somut durumun somut tahlili" ilkesini temel bir ilke olarak kullanmıştır. Bu bağlamda ilkesel meseleleri tartışma düzeyi ile taktik meseleleri tartışma düzeyi arasında

farkı belirginleş-tiren bir tutum takınmıştır. Lenin'in pratiği oldukça zengin bir içeriğe, somut durumun somut analizinin en yaratıcı biçimde uygulanması ile dayalıdır.

Parti anlayışında Lenin ilkesel meselelere sıkı sıkı bağlıdır. Partinin sınıf partisi mi yoksa kitle

partisi mi olması gerektiği konusunda, parti üyelerinin masa arkasından konuşanlar mı bir parti örgütünde parti disiplini altında çalışanlar-dan mı oluşması gerektiği gibi partiye dair ilkesel meselelerde keskin ve net bir duruşa sahiptir. Bu aynı netliği "burjuvazinin ahır" olarak tabir ettiği parlamenter mücadelenin sadece bir araç olabileceği ve gerçekte iktidar olan dev-let erkinin ele geçirilmesinin ve bu konuda kaçınılmaz olarak tarihsel zorun kullanılması gerektiği gibi konularda da göstermiş, devrimin politik ihtiyaçlarına yanıt olan teorik her bir mücadelesinde her bir Marksizmi geliştirmeyi başarmıştır.

BİR SİLAH OLARAK ELEŞTİRİ-ÖZELEŞTİRİ

Birçok yazışmasında ve konuşmalarında gereksiz eleştirileri mahkûm eden Lenin'in, kimilerinin acımasız bulduğu ancak Marksistlerin "açık dil" bulduğu bir eleştiri sistemi kurduğunu görürüz. Eleştirileri sırasında olgu veya hareketin sınıf kökenine inen, bu kökende nasıl geliştiğine ve tarihsel geçmişine kesinkes yer veren Lenin, eleştirile-rini her zaman karşılaştığı şeyin adını koyarak ve bundan nasıl sakınılabileceğini veya buna karşı nasıl mücadele edilebileceğini açıklayarak noktalamıştır.

Kendi kaleminden çıkan tüm eserlerinde Lenin'in eleştiriyi aslında bir silah olarak kullandığını, amacının karşısındaki-leri kendi doğruları etrafına kazanmak olduğunu görürüz. Özellikle eleştirilerini kim-ne yapmış ek-sinden daha fazla devrimin amaç ve çıkarları çerçevesinde hangi çizginin

proletarya için doğru ve kaçınılmaz olduğuna yöneltmiş-tir. Sınıf karakterine ve "her hareketin bir sınıfa teka-bül ettiği" ilkesine sadık kalarak aldığı kararlarda ve savunduğu düşüncelerde gene "sınıfın ve halkın çıkarları" esprisini her şeyin önünde tutması Lenin'in sadece önder olmasını değil kendisinden sonra Stalin önderliğinde de SBKP-B'nin sınıfsal karakterini korumasına, Bolşevik çizgisini hem halk hem de parti içerisinde hâkim kılmasına hizmet etmiştir. Parti'nin karşılaştığı sorunlarda ve partinin önündeki süreç ve ödevlerde "sınıfsal düşünme" ilkesi; parti içi tartışmalarda eleştirilerini açık yürütmesi ve bu eleştirilerin her zaman siyasi içerikte tutulması, Leninizm'i SBKP-B içerisinde yaşanan her tartışmada tek başına iken bile "çoğunluk" haline getirdi. Lenin bu anlamda düşüncelerini şekillendiren nesnel dünyaya hâkimiyeti, onun tek başına kalsa da inançlı şekilde doğrusunu savunmayı ve etkili kılmasını sağlamıştır. Lenin'in geliştirdiği bu tarzda esas olan sadece birlik, güçlü olma, koşulların doğruları değil Parti'nin karakteri sayabileceğimiz ihtilalci çizgisinin ve komünist özünün korunması ve geliştirilmesidir.

150 yılın ardından Lenin'in yaptığı eleştirilerin, kitleler karşısında bile samimiyetle verdiği özeleştirilerin ve birçok yapıtının bugün yol gösterici olmasının özü buradadır. Birçoklarının sadece karşısındakini toptancı şekilde yıkmaya yönelik kullandığı eleştiri silahı, Lenin'in elinde (ve devamında diğer komünist ustaların ellerinde) partinin Bolşevik çizgisinin tayini ve korunması için bir silah haline gelmiştir. İlkesel meseleler üzerinde yürüttüğü eleştiriler ve koyduğu açılımlar bugün dünya çapında birçok KP tarafından kabul edilmektedir. Öyle ki Stalin'in ölümsüzlüğünden sonra Sovyetlerde iktidarı ele geçiren modern revizyonistler bile onun kurduğu çizgiye onun şahsında saldıramamıştır. Lenin'in dünya proletaryasına bıraktığı miraslardan sadece bir tanesi olan eleştiri tarzı ve bunun temel aldığı ilkeler, dünya çapında çöküşün eşliğinde duran neo-liberal politikalara karşı halen mücadelesine devam eden KP'lerin elinde partinin Bolşevik hattını korumanın yegâne silahı olarak durmaktadır.

"Kızılcaköy düşerse Aydın düşer"

Aydın Efeler Kızılcaköy'de 100'den fazla jeotermal kuyusu açılma ihalesinin gündeme gelmesiyle köylüler 18 ay önce dire-

nişe başladı. Verimli tarım arazilerine sahip olan Kızılcaköy'de uçsuz bucaksız incir ve zeytin bahçeleri bulunuyor. Geçimini topraktan sağlayan köylüler arazilerini kuraklaştıracak ve sağlıklarını bozacak jeotermal köylerine yaptırmak istemiyor. Çünkü köylere yapılacak olan jeotermalin yaşamı tümüyle felç edeceğini ve zorunlu göçlerin onları beklediğini çok iyi biliyorlar.

Direnişin en önünde ise Kızılcaköylü kadınlar yer alıyor. Kadınlar aylar önce kurdukları direniş çadırından talan bitene kadar ayrılmayacaklarını duyurmuştu öyle de yaptılar. Jeotermal kuran şirket çalışanlarını korumak için köyü ablukaya alan jandarma ekipleri tarafından defalarca kez darp edilseler de biber gazı saldırısına maruz da kalsalar, sivil polislerce tutuklanmakla tehdit de edilseler vaz geçmediler.

Kurmuş oldukları çadır direnişi ile jeotermal santralinin yapımı durdurdu. Ülkenin birçok yerinde olduğu

gibi Kızılcaköy'de de bu zamana kadar hayata geçirilemeyen talan projeleri için harekete geçildi. Kadınların direnişini kıramayan sermaye sahipleri sokağa çıkma yasağını fırsata çevirerek ÇED olumlu kararı ile çalışmalara tekrardan başladı.

Direnişin başından bu güne kadar yer alan kadınlar devletin bu fırsatçılığı karşısında çağrı yapıyor yaşam alanlarını korumanın tek yolu olan birlik ve mücadeleden geldiğinin mesajını veriyor. JES projesine karşı mücadelelenin en ön saflarında yer alan Leyla son süreci bizlere şu şekilde özetliyor: "Biz jeotermalin gölgesinde yaşamak istemiyoruz"

Bizim köyde yapılmak istenilen "Sarızeybek" isimli proje için çalışmalara başladılar. Bizlerde Kızılcaköy kadınları olarak bu projeyi yaptırmamak için 18 aydır direniyoruz. Kralın mikrobi (Covid-19) gündeme gelince proje tekrardan gündeme geldi. İnsanları sokağa çıkma yasakları ile içeri kapatıp talan projeleri olanları meydana

dökmenin anlamı nedir? Halk can derdinde bunlar mal derdinde! Büyük şirketlerin cepleri dolsun diye fakir fukaraya eziyet çektiyorlar.

Bundan ötürü bütün Aydın halkını direnişe davet ediyoruz. Koronadan bir günde ölürüz. Ancak jeotermalden her gün ölecek çocuklarımız. Kanser olup da aylarca, yıllarca acı çekeceğimize koronadan bıraksınlar bir günde ölelim.

Bütün Aydın halkına duyuruyorum arkamızda olun. Aydın'ın her yerinde jeotermal projeleri var. Kızılcaköy düşerse Aydın düşer. Aydın halkının bunu çok iyi görmesi gerekir.

Türkiye'nin her yerine organik ürün yetiştiriyoruz. Tarım arazilerimiz çok zengin. Biz topraklarımızı, yaşam alanlarımızı yitirince hiçbir şey üretmeyeceğiz. Biz jeotermalin kölesi olmak istemiyoruz. Biz jeotermalin gölgesinde yaşamak istemiyoruz. Onun için jeotermale karşıyız ve yaptırmayacağız!

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Bahar Yıldız: Proletarya Partisi sempaticanı olan Bahar yıldız, 1963 yılında Dersim'in Nazimiye ilçesinde dünyaya geldi. Polis takibini atlarmaya çalışırken 1 Mayıs 1982'de katledildi.

BOZAN YAYLASI ŞEHİTLERİ

Dersim Çemişgezek Bozan Yaylası'nda Halk Ordusu savaşçıları ile TC ordusu arasında 9 Mayıs 1985'te çıkan çatışmada Halk savaşçıları Ağa Şimşek ve Kenan Bozkurt şehit düştü.

Ağa Şimşek: 1962 Erzincan Tercan Zoger köyü doğumludur. Mücadeleye '80 öncesi katılmıştı.

Kenan Bozkurt: Dersim Hozat Derik köyü doğumludur. '80 öncesi mücadeleye, 1984'te de gerillaya katılmıştır.

Mehmet Kocadağ: 1950 Muş Varto doğumludur. 1 Mayıs 1976'da kutlamanın ardından MİT tarafından kaçırılarak katledilmiştir. Türkiye'nin ilk 1 Mayıs şehidi olarak tarihteki yerini almıştır.

Dursun Adabaş: 19 yaşında katıldığı ilk 1 Mayıs'da 1996 yılında TC güçlerinin açtığı ateş sonucu iki kişiyle beraber şehit düştü.

İbrahim Bozkurt (Çermo Dayı): 1937 yılında Malatya Kürecik, Harunuşağı köyünde dünyaya geldi. 1960'larda Almanya'ya gitti. Çermo Dayı yakalandığı amansız hastalıktan kurtulamayarak 5 Mayıs 1998'de yaşamını yitirdi.

Haydar Çakmak: TKP/ML militanı, TİKKO savaşçısı olan Haydar Çakmak, Mazgirt-Dilanoğlu'nda doğdu. Dersim'de Bakıl Ağa denilen bir muhbirin ihbarı sonucu Pag yöresinde düşmanla girdiği çatışmada 11 Mayıs 1981 tarihinde ölümsüzleşti. Şehit düşmesine neden olan Bakıl Ağa, TKP/ML TİKKO tarafından ölümlü cezalandırıldı.

Eyüp Güllen (Sidar): 1972 Elbistan doğumluydu. TKP/ML ile yüksek öğrenim için gittiği Eskişehir Anadolu Üniversitesi'nde tanıştı. Sidar'ın; '93 yazında Halk Ordusu TİKKO'nun bir savaşçısı olarak başladığı gerilla yürüyüşünü '94 11 Mayıs'ında Dersim

Mazgirt Dinar Köprüsü'nde bir kaza sonucu yoldaşlarına devrederek tamamladı.

Emel Kılıç (Süheyla): Emel Kılıç (Süheyla) yoldaş: 1979 yılı Dersim'in Ovacık ilçesi doğumlu, Kürt ulusuna mensup, Aevi kökenli demokrat bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelmiştir. Emel Kılıç, 7. Konferans sonrası Partinin ilk şehididir. Emel Kılıç yoldaş 16 Mayıs 2003'te ölümsüzleştiğinde TKP/ML ileri militanı, TİKKO birim komutanlarından Bölge Sağlık Komitesi Sekreteriydi.

MAZGİRT ŞEHİTLERİ

Dersim'in Mazgirt ilçesinde 12 Eylül 1980'den 12 Mayıs 1992 yılına kadar düşmanla bağlantısını kesmeyen işbirlikçi Muhtar Kemal, Halk Ordusu'nun almış olduğu karar doğrultusunda cezalandırılır. Başarıyla tamamlanan eylem sonrasında, gerilla birliğinin birkaç gün sonra operasyonda olan düşman güçlerince yerleri tespit edilir. Düzenlenen roket ve bomba saldırısı sonucu Halk Ordusu gerillalarından **Gürsel Çelebi (Erdal)** yaralı ele geçirilip işkencede katledilirken, **Gülseren Ağgül (Kamile)** şehit düşer.

Mehmet Ali Elalmış: Mardin'in Merkez köyünde dünyaya gelen Mehmet Ali Elalmış, 2 Eylül koşullarında Diyarbakır zindanında ağır işkencelere maruz kaldı. En kötü

koşullarda dahi partinin kendisine verdiği bir görevi yerine getirerek partinin yükünü omuzladı ve örnek bir komünist olarak Mayıs 1990'da ölümsüzleşti.

Hasan Tanrıverdi: İşçi bir ailenin çocuğu olan Hasan Tanrıverdi 10 Ocak 1964'te Muş-Varto'da dünyaya geldi. Ekonomik koşullardan kaynaklı ailesi Almanya'ya işçi olarak gitti. Hasan Tanrıverdi geçirdiği ani beyin kanaması sonucu 17 Mayıs 1992'de aramızdan ayrıldı.

Hamit Aslan: Şehidimizin hayatı ve mücadele yaşamı hakkında ayrıntılı bilgiye sahip değiliz. Mayıs ayında şehit düştü.

GEYİKSUYU ŞEHİTLERİ

6 Mayıs gecesi Dersim'de TC ordusu ile TKP/ML'ye bağlı TİKKO gerillaları arasında çıkan çatışmada iki halk savaşçısı, yaşamını iyiden ve güzelden yana ne varsa ona adayan iki yiğit devrimci; **Haydar Arğal(Sinan)** ve **Murat Tekgöz(Rıza)** halkımızın bağrında yeşermek üzere toprağa düştü! Dersim Merkez GeyikSuyu Nahiyesine bağlı Bornek (Düzpelit) köyü kırsalında 6 Mayıs 2016'da akşam saat 17:00 'de başlayan ve 22:00'ye kadar devam eden çatışmada, iki Partizan yoldaşlarından devraldığı direniş bayrağını ardıllarına bırakarak Dersimin kalbine gömüldü!

*Yazının başlangıcı 24. sayfadadır

(K. Marks- F. Engels, Komünist Manifesto, İnter yay. s.45)

Kriz sistemin krizi olmakla kalmamış uzun bir dönemdir bütün halkların da "krizi" haline gelmiştir. Bu, daha fazla ölüm, daha fazla yıkım, daha fazla yoksulluk ve daha fazla zulüm demektir ve önümüzdeki dönem tüm bunların daha fazla yaşanması anlamına gelmektedir. Ama bu, egemen sınıfların daha çıplak bir hali, daha azgın bir resmidir ve ezilenlerin direniş ve mücadelesinde kendiliğinden gelme reflekslerin doğru bir kulvara taşınması için şartların daha elverişli hale gelmesine de neden olmaktadır. Tarihin görev çağrısı budur, buna yanıt olunmalıdır.

Emperyalist sistemin krizi ülkemiz gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde daha sarsıcı biçimde kendini göstererek ilerlemektedir. Her yerinden dökülen TC devleti, tıpkı emperyalist efendileri gibi daha fazla sömürü ve baskı ile ayakta durma çabası içindedir ve artık dikiş tutmayan halin patlamaya hazırlandığının farkındadır. Kriz döneminde çıkarılan tüm paket ve yasalar bu patlama anına hazırlıktır. Engellenemeyeceği, akışın durdurulamayacağı koşulda, patlamanın en sert biçimde bastırılmasının olanakları yaratılmaya çalışılmaktadır. Kuşkusuz bahsini ettiğimiz, arka arkaya devrimler yaratacak kalkışmalar değildir ancak ezilenlerin bu dönemi mayalayacak ciddi fırtınalar yaratacağıdır.

YOLDAŞLAR;

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya 50 yıllık bir tarihsel geçmişe sahip revizyonist tezlerle karşı yürüttüğü keskin ideolojik-politik ve siyasi mücadele ile komünist çizgiyi inşa etmiştir. O döneminin dünya devrim rüzgarlarının etkisini dogmatik bir biçimde değil, MLM biliminin süzgecinden geçirerek ülkemiz gerçekliğine uyarlamıştır. Başta Kemalizm olmak üzere Ulusal Sorun ve ülkemizde devrimin yolu gibi temel konularda ortaya koyduğu tezlerin toplamı, Onun bilimsel kavrayışının ürünüdür. O kendi döneminin diğer devrimci önderleri gibi 50 yıllık revizyonist-pasifizmi sadece silahlı mücadele çıkışıyla değil, bundan daha önemli ve belirleyici olan komünist çizgiyi ve bu çizginin ete-kemiğe büründüğü Komünist Partisi'nin inşasıyla tam bir kopuşa ve çıkışa çevirmiştir.

Kaypakkaya bir yandan faşist diktatörlüğün ideolojik-politik ve örgütsel kuşatması altında diğer yandan revizyonist-oportünist-reformist ideolojik kuşatmanın baskısı altında komünist çizgiyi inşa ederek 24 Nisan 1972'de Türkiye proletaryasının ve emekçi halkın öncüsüne kavuşmasını sağlamıştır.

Kaypakkaya yoldaş tepeden tırnağa cüret, cesaret ve kararlılığın kuşanılmasıdır. O ustaların izini takip eden bir bağlılığa, tarihin ve toplumların gerçekliğine, devrimci-komünist çizginin teorik ve pratik olarak yakıcı bir ihtiyaç olmasına dayanarak hareket etmiştir. Cüret ve cesaretini bu kaynaktan almıştır.

O bütün kuralları ve kalıpları hiçe saymış, yepyeni ve özgün bir biçimle düşüncelerini olgunlaştırmış, güçlü bir inanç ve kararlılıkla onları yıkan bir konumlanış almıştır. Kaypakkaya, sadece yıkmanın değil belirleyici olanın inşa etme olduğunu bilerek partiyi, partinin önderlik etmesi gerektiği savaş çizgisini ve iktidarı zapt edecek Halk Savaşı Stratejisini inşa etmiştir.

Onun ülkemiz topraklarında komünist çizginin temsili olan Partimizi ilan ederken kuşandığı bu cüret ve kararlılık, 48 yıllık mücadele tarihimiz boyunca korunmaya, geliştirilmeye ve güçlendirilmeye çalışılmıştır. İçte ve dışta her türden burjuva ideolojinin kemirme ve kuşatma saldırılarına karşı yürütülen mücadele esas olarak komünist çizginin korunması ve bu mücadelede geliştirilmesi olmuştur. Komünist çizginin tahribatına yönelen her türden ve renkten burjuva, küçük-burjuva ideolojinin sınıf mücadelesinde hak ettiği yerde konum alması bu anlamda tesadüf değil, tarihin olağan akışı olarak

görülmalıdır. Proletaryanın çıkarlarını temsil etmekten uzaklaşan her çizgiyi sınıf mücadelesi hak ettiği yere mutlak suretle itecektir. Komünist çizginin temsiline soyunanların bugün demirledikleri limanların iktidar perspektifli mücadelenin dışında olma halini de böyle okumak gerekir.

YOLDAŞLAR;

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, 1971 Askeri Faşist Muhtıra ile devrimci ve muhalif kesimlere yönelik cadı avının olduğu koşullarda, mücadelenin geri çekildiği şartlarda Halk Savaşı'nı ve gerilla mücadelesini başlatan ve örgütleyen çizgisi "sol maceracılık",

durum ve koşullar, daha önemlisi devrim için üstlendiğimiz misyon ve irademiz, ilerlemenin önünde ayak bağı/engel oluşturan sorunlarla başa çıkacağımıza işaret etmektedir. Bunun için kilit sorun, sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarını doğru biçimde belirlemek, buna uygun konumlanmak, görevleri saptamak ve pratik hamleleri gerçekleştirmektir. Komünist çizginin korunması ve geliştirilmesi ancak böyle mümkün olacaktır.

Partimiz tüm kuşatmalara rağmen savaş konusundaki ısrar ve iradesini 1. Kongre'sinde bir kez daha ilan etmiştir. Kendi gerçekliği ile yüzleşmede Partimizin gelişiminde ayak bağı olan tüm ideolojik zaafalarını tespit etmede, yarım asra yaklaşan tarihsel birikimin ışığında, gelecek yürüyüşünü belirlemede, örgüt ve önderlik sorunlarının çözülmesinde gerçekliğe yaslanmış ve yönelimini belirlemiştir. Kongremizden bu yanageçen bir yıllık zamandiliminde hedef, belirlenen yönelimi etekemiğe büründürmek, Partimizi savaşın içinde kalıba dökecek adımları atmak olmuştur. Bu yönelim ancak tüm örgütümüzün, aynı ruh ve kararlılıkla, aynı inanç ve cesaretle bu hedefe kilitlenmesi, savaşa tüm benliği ile atılması ile mümkün olacaktır.

48.yılımızı; 48 yıllık mücadelemizin nadide bayraktarları olan şehitlerimizin devrettiği bayrağı taşıyacağımızın kararlılığı ile karşılıyoruz!

-48.yılımızı; 48 yıldır bitmeyen azmimiz, umudumuz ve direngenliğimizle karşılıyoruz!

-Kahrolsun Faşist Kemalist Diktatörlük!

-Komprador Patron-Ağa Devletini Yıkacağız, Halk İktidarını Kuracağız!

-Kahrolsun Emperyalizm, Komprador Kapitalizm, Feodalizm ve Her Türden Gericilik!

-Şan Olsun 48 Yıldır Kesintisiz Süren Halk Savaşına!

-Şan Olsun Marksizme-Leninizme-Maoizme!

-Şan Olsun Enternasyonal Proletaryanın Türkiye Temsilcisi Partimiz TKP/ML'ye, Önderliğindeki TİKKO'ya ve TMLGB'ye!

TKP/ML MK-SB

NİSAN 2020

PARTİMİZİN KURULUŞUNUN 48. YILINI 48 YILDIR BİTMİYEN KARARLILIĞIMIZ, AZMİMİZ VE UMUDUMUZLA KARŞILIYORUZ

24 Nisan 1972’de Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya tarafından temelleri atılan Partimiz TKP/ML’nin kuruluşunun 48. yılını, Onun kararlılığını, cüretini kuşanarak karşılıyoruz. Onun tüm lekelerden arındırarak dalgalandırdığı proletaryanın kızıl bayrağını, leke sürdürmeden 48 yıldır taşımanın gururuyla kuruluşumuzu selamlıyoruz.

KÜRT, TÜRK VE ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN EMEKÇİ HALKIMIZ;

Partimiz 48. savaş yılını emperyalist-kapitalist sistemin temellerini sarsan

ekonomik ve siyasi krizin derinleştiği koşullarda karşılamaktadır. Emperyalist-kapitalist sistemin çok yönlü krizinin üzerine çöken Covid-19 salgını, mevcut krizi derinleştiren, sistemin nefes borularını tıkayan bir yıkıcılıkla yayılmaktadır. Halihazırda uzun bir dönemdir uygulanan politikaların, sistemi ayakta tutmaya yetmediği durumda yeni koşullara uygun politika ve hamleler geliştirilebilmiş değildir. Belirsizliğin nedeni yaşanan depremin yıkıcı etkisindedir ve “an”ı değil, sistemi ayakta tutacak politikaların yenilenmesine ihtiyaç duyulmasıdır.

Önümüzdeki dönem açısından iki temel nokta vardır; bunlardan birincisi; emperyalistlerin önümüzdeki dönemi hangi stratejiyle yönetecekleri, ikincisi; belirlenecek bu yönelimde ezilenlerin payına ne düşeceği. Mevcut pandemi koşullarında sistemi ayakta tutan temel ilke yani dizginsiz sömürü, kesintisiz bir biçimde hayata geçirilmektedir. Uzun bir dönemdir krizler sarmalıyla boğuşan ve ayakta durmaya çalışan sistem ciddi biçimde kan kaybetmektedir ve bundan sonra işleri çok daha zordur. Krizi daha fazla derinleştirecek şey ezilenlerin payına düşecek olanı

kabul edip etmeyecekleridir ve nitekim ileriki aşamaları belirleyecek olan da işçi ve emekçilerin esaslı bir program ve örgütle sahneye çıkıp çıkamayacağıdır.

Nitekim burjuvazi bu krizi de; “... Bir yandan üretici güçleri kitlesel olarak zorla yok ederek; öte yandan yeni pazarlar ele geçirerek ve eskilerini de daha kapsamlı bir biçimde sömürerek yani, daha çok yönlü ve daha büyük bunalımlar hazırlayarak ve bunalımları önleyen araçları azaltarak” aşmaya çalışacaktır.

***Yazının devamı 23. sayfadadır**

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

f yenedemokrasi1

@ yenedemokrasi1

t yeni_demokrasi1

🌐 yenedemokrasi6.net

✉ yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Umut Basım Yayıncılık Yönetim Yeri: İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İst İletişim: 0212 534 54 76- yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20